

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rafik SCHAMI

MARIO USTA'NIN

YARAMAZ KUKLALARI

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Resimleyen: A. M. Eisen
Çeviren: Emrah Cilasun

Rafik SCHAMI • MARIO USTA'NIN YARAMAZ KUKLALARI

Rafik Schami

1946 yılında Şam'da dünyaya geldi. 1971 yılından beri Almanya'da yaşamaktadır. Kitapları 24 dile çevrilmiş ve sayısız ödöl almıştır. Daha önce Türkçede yayımlanmış kitapları: *Malula'dan Masallar*, *Sineksağan*, *Dürüst Yalancı*, *Gece Masalcısı*, *Bir Avuç Yıldız* ve *Gece ile Sabah Arasında Yolculuk*. *Widu'nun Kalbi* adlı kitabı Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıkmıştır.

Emrah Cilasun

1966'da İstanbul'da doğdu. 1978'den beri Berlin'de yaşıyor.

Yaptığı çeviriler: Helmut Ortner, *Cellat – Hitler'in Hizmetindeki Katil*, Ronald Friesler; Sacco ve Vanzetti – *Amerika'da İki İtalyan*, *Bir Hukuk Cinayeti*; Suikastçı – *Hitler'i Tek Başına Öldürmek İsteyen Adam*, Georg Elser.

ÇOCUK

Kırmızı Kedi Yayınevi: 388
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 73

Özgün adı: *Meister Marios Geschichte*
/ Wie die Marionetten aus der Reihe tanzten

Mario Usta'nın Yaramaz Kuklaları
Rafik Schami
Çeviren: Emrah Cilasun

© Carl Hanser Verlag München, 2013
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Sema Diker
İllüstrasyon ve Kapak Tasarımı: Anja Maria Eisen
Kapak Uygulama ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitap çağdaş Alman edebiyatı dizisi, ADIMLAR/SCHRITTE projesi çerçevesinde S.Fischer Vakfı (Berlin), Ernst Reueter Girişimi ve Pro Helvetia desteği ile Sezer Duru (İstanbul) ve Egon Ammann (Berlin) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Kasım 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-03-0
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Rafik Schami

Mario Usta'nın Yaramaz Kuklaları

Resimleyen: Anja Maria Eisen

Çeviren: Emrah Cilasun

ÇOCUK

Dera'nın cesur çocukları için...

İçindekiler

Zavallı Kuklacının Ünlü Oluşu	9
Prens Birşeyolmaz Önce Babasını Daha Sonra da Annesini Neden Üzmüştü	15
Prensin Köylü Kızına Âşık Oluşu	25
Soytarının Akıllıca Bir Çözüm Buluşu ve Kralı Hayrete Düşürüşü	31
Kuklalar Neden Sıkılıyorlardı ve Neden Kral Birşeyyapmaz Memnundu	41
Kraliçe Birşeyistemez, Nasıl Sihirbaz Birşeyister'e Dönüştü ve Krala Nasıl Spagettiden Kavuk Sunuldu	51
Mario'nun Sinirleri Neden Bozuldu ve Neden Kralla Hiçbir Şeye Başlayacak Durumda Değildi	63
Kuklaların, Mario'yu Üzüntüden Kurtarmaları ve Onu Bir Dev Yapmaları	71
Köylülerle Devin Hikâyesi Nasıl Devam Etti	77
Mario'nun Âşık Oluşu ve Kendi Öyküsünü Oynayışı	83

Tiyatro

Mario

MARIO

Bugün
Burada

Zavallı Kuklacının Ünlü Oluşu

Burada yaşayan ebeveynlerle çocuklara, dünyanın en iyi masalcısı kimdir diye sorulsa, çoğunluk Astrid Lindgren ve Mario der. Gerçekten Astrid Lindgren harika masallar anlatmıştır ve dünya çapında tanınır. Afacan *Pippi Uzunçorap*, küçük dedektif *Kalle Blomquist*, *Çatıdaki Karlsson* ve *Bullerbü'nün Çocukları* onun bilinen kitaplarından sadece birkaçıdır.

Demek ki Astrid Lindgren gerçekten dünyanın en iyi masalcılarından biriymiş. Ancak aynı şeyler Mario için söylenemez. Dünyadaki diğer insanların neredeyse hiçbirinin ondan haberi yoktu. Ama burada o kadar meşhurdu ki her aile onu tanıyordu. Mario'nun küçük bir kuklayı iplerinden tutup oynatırken çizilmiş resmiyle büyük bir bez bebek çizimi olan afişleri her şehirde asılıydı. Bez bebeğin sakinleştiren bir gülüşü olduğundan bu afiş, her iki çocuk odasından birinde asılıydı. Demek ki Mario, bu hikâyenin yaşandığı dönemde çok ünlüydü ve başka ülkelerde tanınmamasına hiç anlam verilemiyordu.

Aslında uzun bir süre önce kuklacı Mario beş parasız ve fakirdi. O zamanlar oyunlarını sergilemek

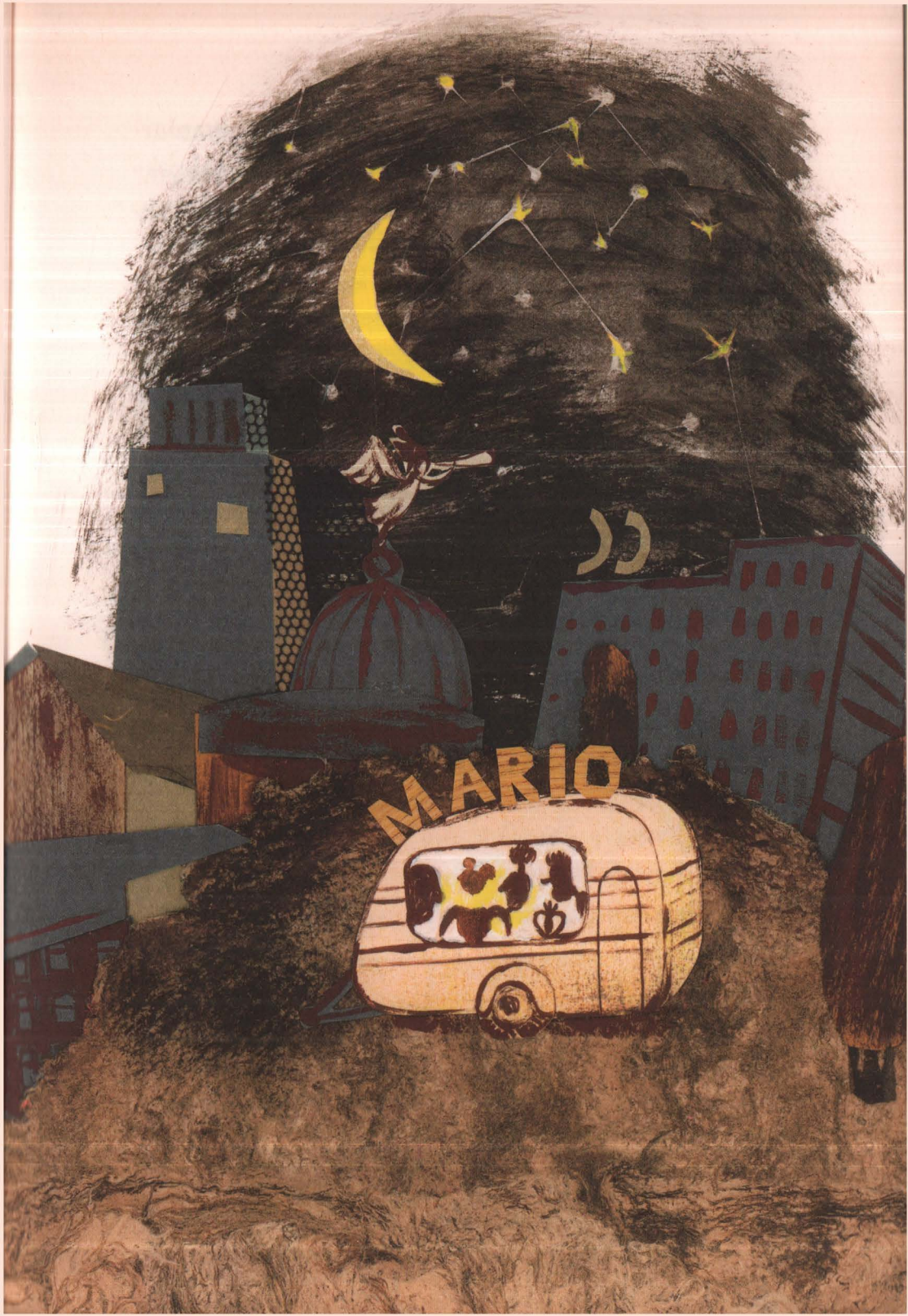
için yolculuk yaptığı eski bir karavanın içinde yaşırdı. Ufacıktı, bir deri bir kemik denilebilecek kadar zayıftı. Sahneye çıkacağı küçük tiyatroların ve kafelerin girişlerinde durur, alçak ama mutlu bir sesle gelen geçeni kukla oyununa davet ederdi. İnsanlar, onun üzerinden dökülen eskimiş giysisine bakıp kafa sallar hatta kimisi de, “Böylesine pasaklı gözüken biri, herhalde iyi bir şey sunamaz,” diye fısıldaşırdı. Sadece çok azı her şeye rağmen onun gösterisine gitmeye istekliydi. Gidenler pişman olmazdı çünkü Mario gerçekten harika bir anlatıcıydı. Tabii ki, kuklalarının sürekli bomboş salonlarda gösteri yapmak zorunda kalmaları ona acı veriyordu.

Karavanında yorgun argın ve çaresizce oturduğu akşamlar, küçük masasının etrafına topladığı kuklalarına hüzünle bakıyordu. Bazen sanki utanarak onlara, “Özür dilerim! Yine boşa gitti!” diye fısıldardı.

Şu ya da bu kukla da sanki ona, “Boş ver! Harikaydı!” diye karşılık verirdi. Mario, böylesine bir cevap duymak istercesine kendisini cesaretlendirmek için, “Yarın mutlaka daha fazla seyirci gelecek!” derdi.

Mario’nun kuklaları olağanüstü güzel, büyük kuklalardı. Hepsi sevgiyle yontulmuş ve giydirilmişti; her biri yuvaya giden çocukların boyundaydı.

*

Fakat Mario öyle hemen pes edecek insanlardan değildi. Her zaman ümit dolu ve şen şakrak-tı. Gülücüğü, onun yüzünün doğal hâli gibiydi. Bazen tiyatronun girişinden gelip geçenlere bir pazarcı gibi seslenir, “Bayanlar ve baylar! Mario’nun kuklaları, yorgun insanları neşelendirir!” veya “Mario’nun cesur kuklaları, gece yarısı kötü ruhlu kabadayıların ve mafyaların ağızlarının payını verir!” diye bağırdı.

Mario yıllarca ülkeyi dolaştı durdu. Saçları git-tikçe azaldı ve beyazladı; arabası paslandı ama o ümidini hiç kaybetmedi, her sene yeni bir hikâye uydurdu. Kuklalar, rollerine uygun yeni takılar ve kostümlerle süslendi, yıldan yıla daha fazla parla-dılar. Her biri kâh haydut, kâh palyaço ya da bir cadı oldu. Gösterilerine birkaç seyircinin gelmesi, Mario’nun aksine onların umurunda değildi.

Günün birinde kuklacının aklına yepyeni bir oyun için fikir geldi; *Prens ve Zavallı Köylü Kızı* adında harika bir masaldı bu. Birkaç akşam gös-terisinden sonra, küçük tiyatrodaki bütün biletler tükenmiş ve bütün şehir kuklaların gösterisini ko-nuşur olmuştu.

Mario birden ünlü olmuştu ve hangi şehirde sahneye çıkarsa çıksın en büyük tiyatrolarda bile haftalar öncesinden bütün biletler satılmış olurdu. İnsanlar, gösterinin başlamasından bir saat önce, en iyi yerleri kapmak için tiyatroya akın ederdi.

Şehirden şehre seyahat eden Mario seyirci alkışlarının tadını çıkarıyordu. Kazandığı onca parayla da çok iyi yaşıyordu.

Mario kısa boyluydu; kuklalarının çok hoşuna giden, küçük bir ampul gibi pırıl pırıl parlayan bir de keli vardı. Ama özellikle de bu durum daha yeni zengin olmuş kuklacının artık hiç hoşuna gitmiyordu. Kuklacı kelini önce kasketinin altına sakladı. Fakat daha sonra törenlerde kasketi taşımak istemediğinden kendisine bir peruk satın aldı. Kuklalarsa onun peruklu halini görünce dehşete kapılmışlardı.

Sahte sarışın buklelerin altından onu zar zor tanıyabilmişlerdi. Peruğa “paspas” adını vermişlerdi. Gerçekten de koşuşturmaca olduğunda sıcakla birlikte ter damlacıkları peruğun altından alnında belirmeye başlayınca, Mario, tiksindirici ve sefil gözüküyordu.

Bir gün büyük bir şehre geldiler. Tiyatrodaki bütün biletler satılmıştı. Gösterinin, afişte duyulduğu gibi bininci gösteri olduğu doğru muydu bilinmez ama her şeye rağmen insanlar büyük tiyatroya akın ediyorlardı. Çocuklar ve büyükler meraklı bakışlarla sahnedeki perdeye kilitlenmişlerdi.

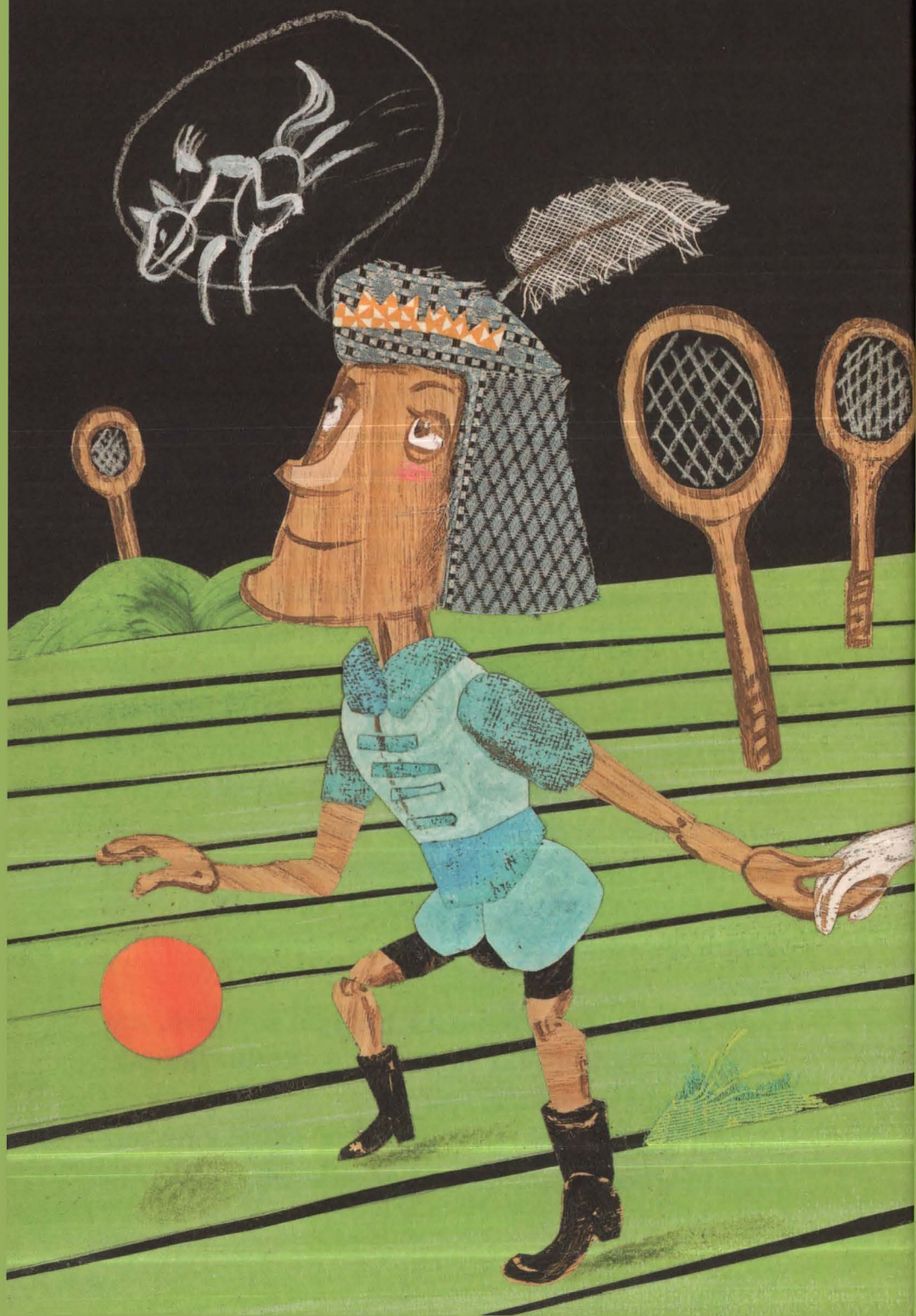
Saat tam 18:00’de perde açıldı. Sahne karanlıktı. Gelen alkışlar karşısında minnetle eğilip seyircilerin tamamen susmasını bekleyen, siyahlara bürünmüş kuklacıyı tek bir ışık aydınlatmıştı. Spot daha sonra tamamen kuklaların üzerine kaymıştı ve karartılmış siyah perdenin önündeki Mario’yu görmek neredeyse mümkün değildi. Sadece oyunun anlatan sesi duyuluyordu...

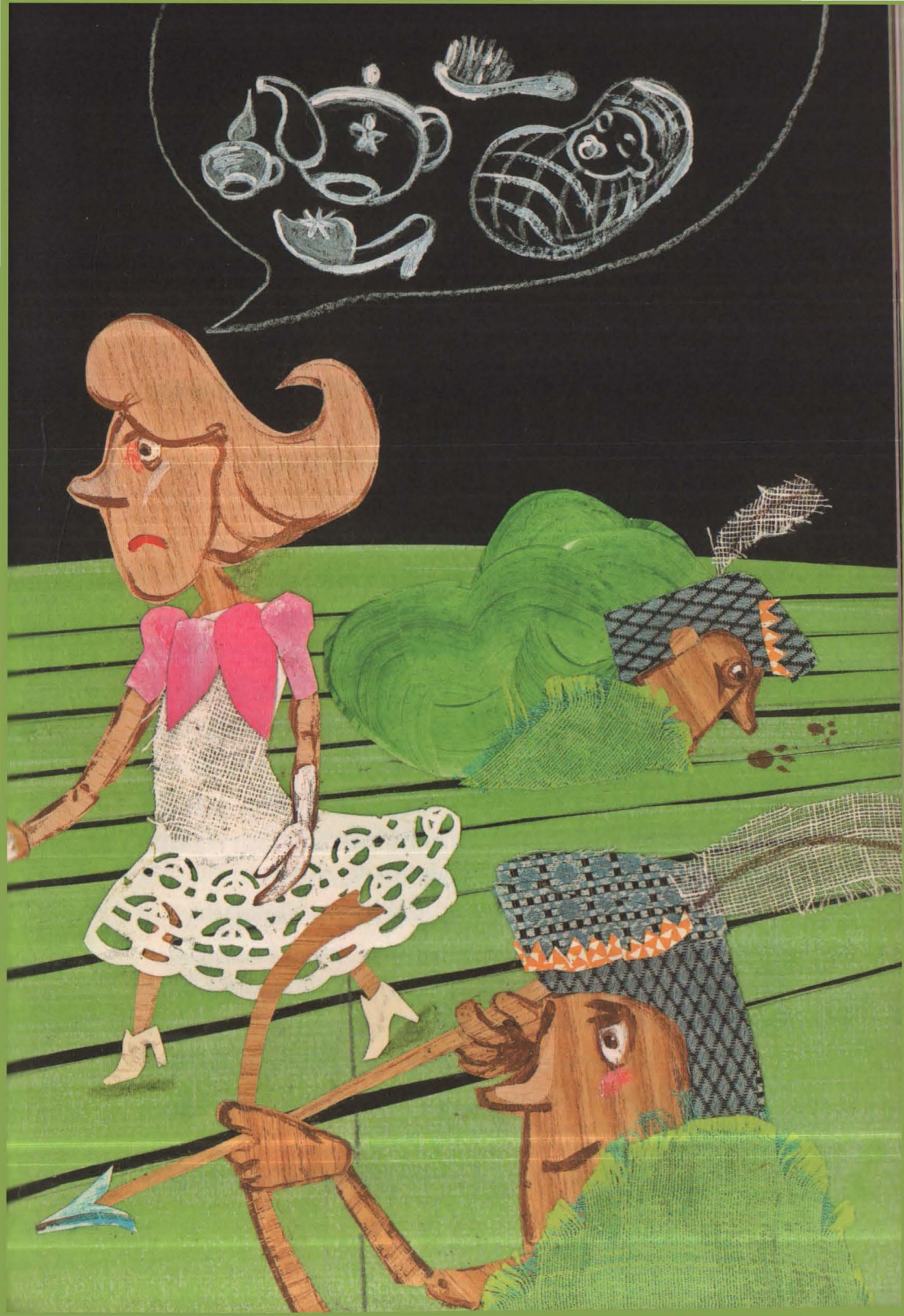
Prens Birşeyalmaz Önce Babasını Daha Sonra da Annesini Neden Üzmüştü

Bir zamanlar, Birşeyyapmaz adında bir kral vardı. Karısı, Kraliçe Birşeyistememez ve oğlu, Prens Birşeyalmaz'la birlikte muhteşem bir sarayda yaşıyorlardı. Kral Birşeyyapmaz çok güçlüydü ama mutlu değildi. Çünkü biricik oğlu otuz yaşına gelmiş ve hâlâ evlenmemişti. Ne bir zamanlar bir ejderha öldüren Kral Büyükejder'in kızına ne de Kral Çokzengin'in tek varisi Prenses Amalda'ya ilgi duyuyordu. Prens, can sıkıcı prensesle el ele tutuşmaktansa oyun oynamayı, ata binmeyi ve arkadaşlarıyla birlikte avlanmayı yeğliyordu. Böylesi onun daha çok hoşuna gidiyordu. Prens bu hali kral ve kraliçeye dert olmuştu; günden güne daha da fazla öfkeleniyorlardı. Bir zamanlar kralın ve kraliçenin gözyaşlarını dindirip onları güldürebilen sarayın soytarısı Gülmez bile sabahdan akşama kadar uğraştığı halde, onları bir türlü güldüremiyordu.

O gün de aynısı olmuştu. Sarayın soytarısı, son sözleriyle birlikte bir takla atmış, kralın önünde diz çökmüş ve gıcırtilı sesiyle:

“Ey güçlü kral, size bir fıkra anlatayım mı? Adamın biri unutkan bir arkadaşına rastlamış.

Arkadaşının elinde de düğüm atılmış bir mendil varmış. ‘Neden elinde düğüm atılmış mendil tutuyorsun?’ diye sormuş adam.

‘Kız arkadaşım la saat 18:00’de buluşacağımı hatırlayabilmek için.’

‘Peki nerede buluşacaksınız?’ diye sormuş adam.

‘Hay Allah, işte onu unuttum,’ diye karşılık vermiş ve başlamış koşmaya.”

“Ha, ha, ha!” diye kızarak kükredi kral. “Gıdıkla da güleyim bari.”

“Tamam majesteleri, tamam. İşte her zaman hoşunuza giden eski fıkram. Hatırlıyor musunuz ey güçlü kral? Adamın biri doktora gelmiş...”

Fakat kral öfkeyle soytarının sözünü kesip “Başlarım senin aptal doktorundan. Bana fıkra anlatma, beni mutlu et. İçten, doyasıya gülmek istiyorum!” diye bağırdı.

Sarayın soytarısı krala doğru sürünüp usulca sordu: “Majesteleri, sağ ayağın başparmağıyla burun nasıl karıştırılır size göstereyim mi?”

O anda kral, soytarının yakasına yapışıp onu sallamaya, “Beni mutlu et soytarı, beni mutlu et!” diye bağırmaya başladı ve Gülmez’i yere fırlattı. Kıcına da okkalı bir tekme savurdu.

Prens Birşeyolmaz kıkır kıkır gülüyordu. “Harikaydı bu! Harikaydı bu, bir daha!” diye gü-lüyor ve bağırıyordu.

Zavallı saray soytarısı krala tekrar sokulup ona

vurması için arkasını döndü. Prens gülmekten nefes alamıyordu, bu hali annesini de etkilemişti. Fakat Kraliçe Birşeyistemez sadece gülümsüyordu.

Akıllı Kraliçe Birşeyistemez, oğlunun, prensesleri neden reddettiğini bildiğini sanıyordu. *“Belki de bu kızlar ona göre çok burnu havada, asil ve çıtkırıldım. İyisi mi, masallardaki gibi bir prensle evlenmesine izin verilecek, tüm bunlara sevinecek, zengin bir ailenin normal kızını arayalım,”* diye düşündü.

Kral Birşeyyapmaz bundan pek memnun değildi. “Ne evet ne hayır,” gibi bir şeyler homurdanmıştı. Kralın ağzından çıkan “ne evet ne hayır” sözlerini duyan kraliçe, bunun keyifsiz bir “evet” olduğunu sanmıştı. Prens, kızlarından biriyle evlenebileceğini ilan etmek için en zengin ailelere hizmetkârlarını yolladı. Zarif kızlar, gelin adayı olarak saraya gelmelilerdi.

Eğer prens genç kadınlardan birini seçerse, onunla evlenmek için babasından izin isteyecek ve ondan sonra da Kral Birşeyyapmaz, seçilen kızı beğenip beğenmediğine karar verecekti...

Kraliçenin planı böyleydi. Ama kraliçe bu akıllıca planını anlattığında kral, henüz işin o boyutunu düşünmemişti. O nedenle sadece “Bakarız!” diye homurdanmıştı.

Kraliçe Birşeyistemez ve iki hizmetçisi Bilmez ile Görmez, yüzlerce adayı elemiş, içlerinden en iyi üçünü seçmişlerdi.

Saray şairinin kızı Yasemin en akıllı olanıydı.

Çok zengin bir kuyumcunun kızı olan Gül adayların en komiğiydi.

Tanınmış bir mimarın kızı olan Süsen, ülkenin en güzeliydi.

Kraliçe Birşeyistemez, oğluna haber saldı ve prens salona girdiğinde sarayın soytarısı ona doğru dans ederek geldi: "Ey iyi prens, senin annen, bizim sevgili kraliçemiz, ülkenin en akıllısını senin için seçti."

Prens, annesinin oturduğu tahtın yanında başı eğik duran kıza baktı. "Hayır olamaz! Bu kız çok şişman!!! Benim üzerime düşse lavaş gibi olurum!" diye bağırdı Birşeyolmaz, dehşete kapılarak.

Kız güçlü ve sağlıklıydı ama kesinlikle şişman değildi.

"Tıpkı babası gibi kaprisli ve inatçı," diye fısıldadı kraliçe.

"Yazık, kız o kadar sağlıklı ki, mutlaka bir düzine sağlıklı çocuk dünyaya getirir," dedi hizmetçi Görmez.

"Bir o kadar da akıllı..." diye fısıldadı, diğer hizmetçi Bilmez.

"Eğer üzerinize düşerse, siz de çıtır çıtır gözleme olursunuz!" diye bağırdı saray soytarısı. Oğlu ve saray soytarısı, gerçekten kraliçenin sinirini bozuyordu.

"O halde en komiği içeri alın," diye bağırdı kraliçe ve akıllı aday Yasemin'e uzaklaşması için

elinin tersiyle işaret etti.

Gül, gülücüklerle salona girmişti ki, prensin, “Bunu öpmek zorunda kalsam –*zorunda* diyorum– burnu kafamı delip geçer,” dediğini duyunca beti benzi attı.

“Fena olmaz asil prens,” diye kıkırdıyordu saray soytarısı, “o zaman kafanız hava alır. Ama marangozumuz Yapışkantutkal, burnuna bir menteşe takar, siz de öpüşüp koklaşırken yana kapatırsınız.”

Kraliçe Birşeyistemez, Gül’ün burnunun oldukça uzun olduğunu görmüştü ama o gün özellikle kaba davranan oğluna kızıp kafasını salladı. Oysa kraliçe bu kızı çok sevmiş ve can sıkıcı, kasvetli saraya, neşe getirecek komik bir gelini olacağını ümit etmişti. Fakat gönlü elvermese de, elinin tersiyle ikinci adayı da reddetti.

“Şimdi şaşıracaksın. Sıkı dur oğlum. O zaman ülkenin en güzel kadını sana gelin olsun,” diyerek bir ellerini çırpı.

Süsen salona girdiğinde ağızdan ağıza bir fısıltının dolaştığı duyuldu. Gerçekten de olağanüstü güzeldi. Prens de bir an için kıza çarpılmıştı. Süsen’in ellerinden tutup onu köşedeki bir masaya götürdü. Bir süre ikisinin birbirleriyle konuştuğu görüldü.

Prens, “Ah, ah!” diye iç çektiği duyuldu. Doğrudu; sendeleyip kollarını açarak salonun ortasına geri geldi. Abartılı ve kötü bir oyunculukla

aldatılmış numarası yapıyordu: “Gözlerim kararıyor!!! Midem bulanıyor!! Bir günde bu kadar aptallık çekilemez! Aman Allah’ım bu kadar aptallık yasaklanmalı!”

Kraliçe oğlunun yalan söylediğini biliyordu. Kız kesinlikle aptal değildi. Süsen beş dil biliyordu ve beş dil konuşabilen birisi asla aptal olamazdı.

Saray soytarısı araya girdi ve, “O halde üçüyle birden evlen, asil prens. Güzel Süsen seni aptallığı ve güzelliğiyle kör ederken, sen de Yasemin ve Gül’ün ne kadar çirkin olduğunu görmezsin. Yasemin yanlışlıkla senin üzerinde oturur da artık nefes alamazsan, Gül beynini burnuyla havalandırır!” derken döne döne dans ediyor, iki işaretparmağıyla burnunu karıştırıyordu.

İstese de istemese de kraliçe, inatçı oğluna gelin bakmaktan vazgeçmek zorunda kalmıştı.

İşte o yüzden kraliçe, önce gülme krizine mi yoksa ağlama krizine mi gireceğini bilmiyordu. Sonuçta sinir krizine girmeye karar verdi ve tiz bir sesle sadece tek bir sözcük haykırdı:

Prensın Köylü Kızına Âşık Oluşu

Günlerden bir gün Prens Birşeyolmaz, her zaman yaptığı gibi ava çıkmıştı. Şehrin yakınındaki ormanda, uzun süre bir geyiği takip etmişti. Heybetli bir meşe ağacının arkasında sabırla, dört gözle beklediği avına pusu kurmuşken, gözüne çayırda çiçek toplayan güzel bir kız ilişti. Prens kızın zarafetine çarpılmıştı.

Genç adam bir süre kızı izledi. Kız, şarkı söylemeye başlayınca prensin kalbine olanlar olmuştu. Beklediği geyiğin saklandığı yerin yakınından geçtiğini bile fark etmemişti. Ardından güzel kız çayırın kenarındaki bir köy evine doğru yola koyuldu.

Prens Birşeyolmaz saraya geri döndü. Akşam yemeğinde dalgın gözüküyordu ama dudaklarındaki gülücük annesini endişelendirmişti. Krala bütün bu olup bitenlerin farkında değildi; önüne getirilen kızarmış, büyük kazla ilgiliydi. Kaz çıtır çıtırdı, pirinç, çamfıstığı ve kuşüzümüyle doldurulmuştu, ayrıca nefis kokuyordu. Prens, yemek masasından sessizce çekildi.

“Bu âşık,” diye fısıldadı kraliçe, hizmetçilerine. Ağzı kulaklarına varıyordu.

Ertesi sabah Prens Birşeyolmaz, meşe ağacının arkasına saklandığı yere gitti ve oradan ormanın kenarındaki evi gözlemeye başladı ama kız ortarlarda gözükmüyordu.

Hüzünlü bir halde, ağzına bir lokma bile koymayacağı saraya geri döndü. Kraliçe bu durumu dert etmedi, biricik oğlunun tepeden tırnağa âşık olduğundan emindi. Anneler bunu çok çabuk anlardı.

Prens sonrasında güzel genç kızı kaç gün beklediğini bilmiyordu. Ona bir ömür gibi uzun gelmişti.

Fakat güneşli bir günde çıkageldi kız. Çayırda dans ediyor, çiçekleri kokluyor, sonra içlerinden bir tane kopartıyor, topladığı çiçek demetine bakıp sürekli dans ediyordu. Kendisini bir gölge gibi izleyen prensi fark etmiyordu. Bir keresinde, aniden döndüğü sırada onu gördü. Korkmuştu, elindeki çiçekleri atıp boynu bükük bir halde durdu.

“Neden attın onları?” diye sordu prens ve başladı çiçekleri toplamaya.

“Ben hırsız değilim, efendim. Çiçekleri seviyorum,” diye cevap verdi kız, korkarak.

Sevecenlikle güldü prens. “Güzelim benim, hepsi senin olsun. Senin yanında onların önemi nedir ki? Sen dünyanın en güzel çiçeğisin.”

“Gerçekten alabilir miyim? Beni cezalandırmayacaksınız değil mi?” diye sordu, başını kaldırmadan.

Prens çiçekleri geri verip onun saçlarını okşadı ve usulca elini omuzuna koydu. “Ne kadar da güzel gözlerin var! Dünyanın bütün denizleri onlardan yansıyor. Ne güzel dudakların var! Onlara baktıkça bütün güller kıskançlıktan soluyor. Ne kadar da güzel burnun! Bu zamana kadar nerelerde saklandın sen? Seni daha önce hiç görmedim!”

“İki haftadır ilk defa bugün tekrar gezmeye çıkabildim. Üvey annem beni evden dışarı bırakmıyor.”

“Nasıl olduğunu bilirim,” deyip kızın sözünü kesti prens. “Evet, evet bütün masallarda en kötü üvey anneler, en güzel ve en akıllı kızlara acı çektirirler. Yoksa senin adın Külkedisi mi?”

“Hayır, benim adım Birşeyiolmayan,” diye cevapladı.

“Külkedisi’nin de sahip olduğu bir şey yoktu!” diye karşılık verdi prens. Kıza bakıp onun başını okşadı; onu dere kenarındaki düz bir kayaya götürdü ve onunla bir kiraz ağacının gölgesine oturdu.

Prens, kızla konuştuğunda biraz şaşırmıştı da. Okuma ve yazma biliyordu Birşeyiolmayan. Hatta hesap yapmakta da prensten iyiydi. Tıp ve astrolojide de bilgi sahibiydi, ayrıca anlattığı zekice hikâyelerle prensi büyülemişti. Zaman su gibi akıp gitmişti. Kızın eve gitmesi gerektiğinde prens, onun zarif ellerini sıkıca tutmuş ve parıldayan bakışlarla ona bakmıştı.

“Öyle sanıyorum ki sana âşık oldum, güzel kız. Karım olmanı istiyorum.” Birşeyiolmayan rüya gördüğünü sandı.

“Bir prensle mi evleneceğim! Şu anda, dünyanın en mutlu kızı benim. Zavallı babam çok sevinecek, hatta bir prensin beni sevdiğini öğrendiğinde üvey annem bile beni sevecektir...” dedi.

“Sakın,” diye kızın sözünü kesti prens, endişeli bir ses tonuyla, “eğer o bunu duyarsa, kızabilir, seni cezalandırabilir veya zehirleyebilir... O halde, babam, Kral Birşeyyapmaz’ı ikna edinceye kadar tek bir kelime etmek yok. Ondan sonra, üvey annen senin saçının teline zarar vermeden evleniriz. Şimdi git ama kimseye bir şey söyleme, duydun mu? Yarın tekrar burada buluşuruz. Birlikte beyaz atımın sırtına binip, çayırların ve dağların üzerinde süzüleceğiz. Yarına kadar bekle sevgilim!”

“Yarına kadar prensim,” diye fısıldadı Birşeyiolmayan ve neşeli bir telaşla evin yolunu tuttu. Üvey annesi hiddetle, bu ani mutluluğunun nedenini sordu. Cevap vermeyince, kızcağızın akşam yemeği yemesine izin vermeden onu yatağa yolladı. Ancak köylü kızı açlık hissetmeden bütün gece prensinin hayalini kurdu.

Soytarının Akıllıca Bir Çözüm Buluşu ve Kralı Hayrete Düşürüşü

Birşeyiolmayan'ın yaşadığı küçük tavan arasından çok uzaklarda prens, kraliyet sarayının merdivenlerini zıplayarak çıkıyordu. Köylü kızından söz ettiğinde anne ve babası, şaşırmanın ötesinde daha çok sinirlendiler.

“Ne? Kendine bula bula bir köylü hödüğü mü buldun? Böyle bir kızla mı evleneceksin?” diye bağıırıyordu kral, dehşete kapılmışçasına. Öfkeyle kraliçeye döndü. “Senin verdiğin eğitim yüzünden oldu bunlar! Bu senin oğlun! Bir tarla tavuğunu seviyor işte! Sana hep söyledim, bu oğlanın katı bir...”

“Ama Birşeyyapmazcık,” diye ötmeye başladı sevimli sesiyle kraliçe, “bu öfke neden? Oğlumuz sevdiğini söylüyor. O kızı sevebilir ama yine de hoşlanmadığı bir prensesle evlenir. Her zaman böyle olmuştur. Hatırlasana, sen de o zamanlar sadece atını seviyordun. Birşeyyapmazcık, bu gibi şeyler her kraliyet ailesinin başına gelir.”

“Sana yüz defa, bana Birşeyyapmazcık deme dedim!” diye kükredi kral. “Sonuçta bir at, bir köylü hödüğü değildir! Ben de babam Kral Korkmaz'ın sözünü dinleyip seninle evlendim.”

Kraliyet sarayındaki tartışma epey devam etti ama Prens Birşeyolmaz kararlıydı. “Ya Birşeyiolmayan’la evlenirim ya da asla evlenmem,” diyordu. Saray soytarısı büyük çabalarla Kral Birşeyyapmaz’ı razı etmeye çalışıyor ama her seferinde karşılık olarak bir tekme alıyordu. Kraliyet ailesi o gece enine boyuna her olasılığı tartıştı. Sabah şafağında horoz ötmeye başladığında hâlâ ortak bir karara varamamışlardı.

Yorgun hükümdara, “Aman kralım bir değişiklik olsun, en yeni fıkramı duymak ister misiniz?” diye sordu saray soytarısı, geniş geniş esneyerek. Kral cevap vermediği için devam etti Gülmez, “Hasta bir adam doktora gitmiş... Hayır! Hasta bir adam hasta bir doktora gitmiş... Of, öyle de değildi!” diye içini çekti saray soytarısı, çaresizce.

“Hasta fıkralarını duymak istemiyorum, beni rahat bırak,” dedi kral, güçsüzce. Saray soytarısının sırtına bir tekme daha atmayacak kadar yorgundu.

Prens Birşeyolmaz da o kadar yorgundu ki, yatağa düşüp bütün gün uyudu.

Sarayda bunlar olurken köylü kızı, evdeki ağır işleri yapabildiği kadar çabuk yapmış ve çayıra koşmuştu. Epeyce beklemiş ama prens gelmemişti. Zaman geçirmek için, bir papatya koparttı ve yapraklarını tek tek yolarken “Seviyor! Beni çok seviyor! Beni gerçekten seviyor!!!” diye fısıldadı.

Öğleye doğru bütün papatyaları yapraklarından ayırdığında artık daha fazla bekleyememişti ve üzgün bir halde evin yolunu tutmuştu.

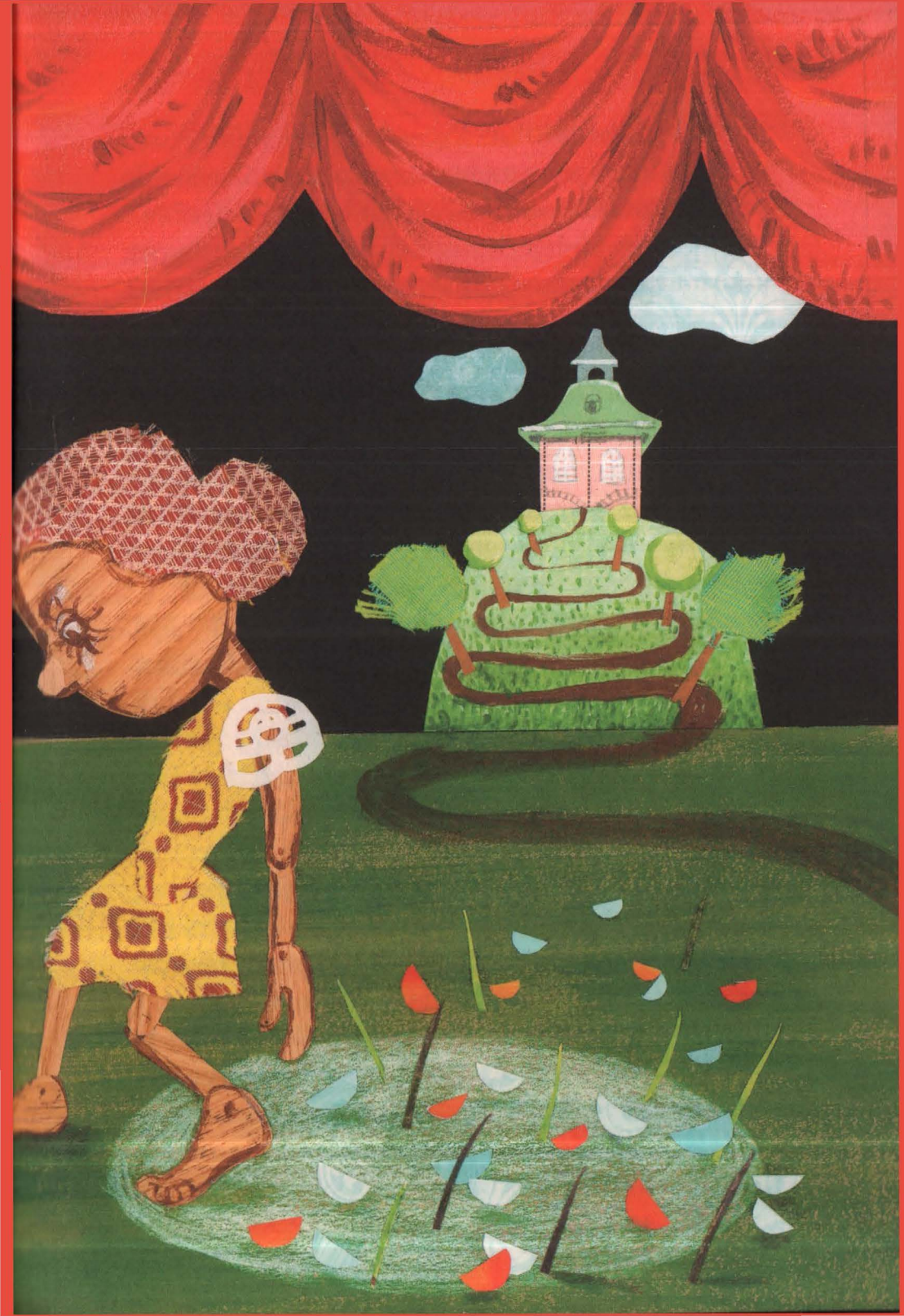
Her seferinde durup, durup saraya doğru bakıyordu ama ortalıkta ne prens ne de onun beyaz atı görünüyordu. Evde üvey annesi onu üzgün gördüğüne sevinmişti. Köylü kızı, bir parça ekmek alıp tavan arasındaki odasına gitti. Orada, küçük penceresinin önüne oturup her öğleden sonra gelen güvercinleri beslemeye başladı.

Kral Birşeyyapmaz bütün gün uyudu ve güneşin batımından sonra kalktığında o kadar keyifsizdi ki, akşam yemeğinin ardından hemen bağırma-ya başladı. Biricik oğlunu, köylü kızını kendisine eş yapma inadından vazgeçmediği taktirde hapse atmakla tehdit ediyordu. Masanın çok uzağında oturan Prens Birşeyolmaz, sadece esneyip duruyordu.

Aniden saray soytarisının aklına, kuduran krala anlatması gerektiğini düşündüğü harika bir fikir gelmişti. "Buldum! Buldum!" diye bağırmişti soytarı ve kralı hayrete düşürmüştü.

"Bir bu eksikti," diye homurdandı kral. "Bir soytarının çözüm bulması!"

"Evet! Ey kudretli kral, çareyi buldum! Kızın babası köylü Birşeyyemez'i soylu ilan edin. Sizin hiç sevmediğiniz soylu Birşeyyanlamaz'ın kalesini, saraylarını ve topraklarını, atlarını ve kölelerini ona verin. Böylelikle kız, bir soylunun kızı; asil

bir hanımefendi olur. Prens Birşeyolmaz onunla evlenebilir ve aynı zamanda onu sevebilir. Siz de yakında büyükbaba olacağınız için sevinirsiniz.” Kral Birşeyyapmaz bu cesur fikir karşısında pek şaşırmaşa benzemiyordu. Göbeğini kaşdı ve sonra ünlü sözünü söyledi: “Çoğu zaman bilgelik, delilerin dilinde saklıdır.” Bunun üzerine biraz daha saygıyla, soytarıya, “Peki, soylu Birşeyyanlamaz’ı ne yapayım? Bu inatçı asinin ne kadar kurnaz olduğunu biliyorsun,” diye sordu.

“Tabii ki onu da köylü yapın. Temiz havada çalışmak şişko patatese iyi gelecektir. Temiz hava sağlıklıdır!”

“Soylu asi bunu anlamayacaktır. O...”

“O halde anlayana kadar hapse atın,” diye kralın sözünü kesti soytarı.

“Sebepsiz yere, sadece öylesine mi?”

“Ama, Birşeyyapmazcık,” diye karıştı söze kraliçe, “öyle anlamazmış gibi yapma. Yönettiğin insanlardan birini hapse atmak için ne zamandan beri gerekçeye ihtiyacın var? Biricik oğlun mutsuz, sen de torun sahibi olamayacaksın, bu daha mı iyi? Köylü olması onu zararsız kılacak, sen de rahatlayacaksın. Temiz hava da ona iyi gelecek.”

Kraliçenin sözleri sırasında Kral Birşeyyapmaz düşünceliydi. Sessizce oğluna, asasına, karısına ve sonra da tavana baktı.

“İyi!” dedi bir süre sonra. “Eğer bütün bunları işe yaramaz Birşeyolmaz için yapacaksam, en

azından benim için bir ejderha öldürmeli. Evet bir ejderha. O zaman onunla gurur duyarım."

"Bir ejderha mı?" diye afalladı Prens Birşeyolmaz. "Ben mi? Ben keçi bile öldüremem. Daha düşündüğüm anda midem bulanır."

"Bir sinek olmaz mı? Sinekler ejderhadan daha can sıkıcıdır, majesteleri," dedi saray soytarısı ve kralın önünde eğildi.

"Ama Birşeyyapmaz, oğlan kan görmeye dayanamaz ki. O et bile yemiyor..."

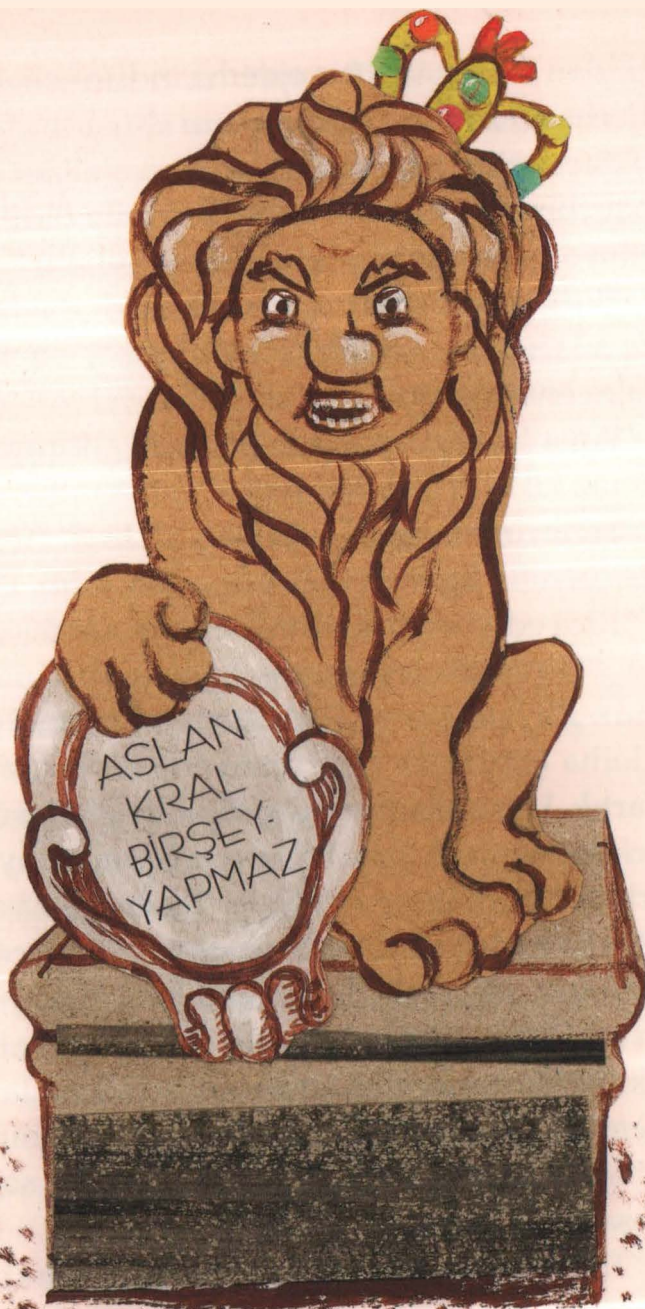
"Senin oğlun işte!" diye bağırdı kral. "O muhalebi çocuğu. Eğer beni dinlemiş olsaydın..."

"Rica ediyorum, kralım," diye sözünü kesti kraliçe. "Dünyada topu topu üç tane dişsiz ejderha kaldı. Zavallı hayvanlar zaten yakında ölecekler. Ejderha öldürmek eskisi gibi önemli bir şey değil ki artık. Her akılsız prens gidip bir ejderha öldürüyor. Hatta duyduğum kadarıyla kırmızı boya satan şarlatanlar türemiş oralarda. Bu bir işe yaramaz prensler sadece kızlara hava atmak için üzerlerine kırmızı boyaları sürüp ejderha kanı olduğunu iddia ederlermiş. Oğlumuzun böyle bir şeye ihtiyacı yok. Onun aslan gibi bir babası var, bundan daha önemli övünebileceği nesi olabilir ki insanın?"

"Kesinlikle!" diye bağırdı saray soytarısı. "Yaşasın en aslan kral, Birşeyyapmaz!"

"Tamam tamam," diye gülümsedi kral, "inandım."

*

Ertesi gün Kral Birşeyyapmaz bütün bakanlarını çağırtdı. Köylü Birşeyyemez'i törenle soylu ilan etti, soylu Birşeyyanlamaz'ı da köylü. Bakanlar çok şaşırılmışlardı ama tek kelime bile etmeye korkuyorlardı. Zorlukla yutkundular ve aynı şekilde bol keseden alkışladılar.

Prens Birşeyolmaz annesiyle birlikte kapının ardından, babasının büyük salondaki konuşmasına ve bakanların alkışlarına kulak kabartmıştı. Kendisini çok mutlu hissediyordu. Bütün isteklerini kabul ettirmişti. Annesiyle koşuşturan saray soytarisına verdikleri destek için teşekkür etti. Kraliyet sarayının bahçesindeki en güzel kırmızı gülü aldı, beyaz atına bindi ve onu rüzgârdan daha hızlı sürdü.

Çalışmaktan yorulmuş Birşeyiolmayan pencerenin önüne oturmuş, beyaz güvercinleri besliyor ve onlara derdini anlatıyordu. Aniden prensin, çayıra doğru atıyla geldiğini gördü. Önce gözlerine inanamadı. Sonra aceleyle aşağı inip onu atıyla dört-nala gezdirecek yakışıklı prensinin kollarına koştu.

Kutlamalar yedi gün yedi gece sürdü. Kral Birşeyyapmaz aldığı karardan memnundu. Soyluların ve bakanların tebriklerini gülümseyerek kabul etti. Uzun bir zamandan sonra ilk defa, önünde zıplayıp "Halk ve benim sırtım size ait, ey Kral Birşeyyapmaz, keyfinizin tekrar yerinde olmasına minnettarız!" diyen saray soytarisına içtenlikle gülebiliyordu.

Böylece o andan itibaren kraliyet ailesi mutluluk içinde yaşadı. Kötü üvey anne kıskançlığından birkaç ay sonra öldü. Fakat Prens Birşeyolmaz uzun süre yaşadı, babasının ölümün ardından güçlü ve mutlu bir kral oldu. Karısını atlardan ve altından daha çok seviyordu. Karısı ona daha sonra –zaten aksi nasıl olabilirdi ki– dört fakir, köylü kıızıyla evlenecek; dört sağlıklı, yakışıklı prens verdi. Eğer ölmemişlerse bugün hepsi hâlâ yaşıyordur.

Kuklalar Neden Sıkılıyorlardı ve Neden Kral Birşeyyapmaz Memnundu

Gösteri bitince çoğu seyirci içini çekerek rahatlamıştı. Alkışlarken yavaşça yerlerinden kalkıyor, sanki bir rüyadan uyanıyorlardı. Bazı seyircileri de dışarıdaki temiz hava gerçek hayata geri döndürmüştü.

Kuklalar gösterinin ardından büyük sahnenin arkasındaki odada yerde oturuyor ya da iplerinden asılı duruyorlardı. Aslında Mario kuklalarını ipleri birbirine karışmasın diye düzgünce asardı ama o akşam bunu yapmamıştı. Çok acelesi vardı. Ünlü bir gazeteciyle konuşacak, ardından da belediye başkanının büyük daveti için üzerini değiştirecekti. Her gösterinin ardından kuklalarıyla konuştuğu zamanlar geride kalmıştı.

Kuklalar daha yorulmamışlardı, gösteriler onlar için çok zor değildi. Bu oyunu yedi yüzden fazla kez sahnelemişlerdi.

“Olacak şey değil! Her seferinde hep aynı rol,” diye inledi köylü kızı ve birazcık doğruldu. “Seviyor! Beni çok seviyor! Beni gerçekten seviyor!!!” diye cırlayıp prene döndü. “Biliyor musun, bu sözleri o kadar çok vızıldamak zorunda kaldım ki artık dayanamıyorum.”

“Benim durumumun farklı olduğunu mu sanıyorsun? Artık bu Birşeyolmaz adını duymak istemiyorum. Bir haydudu veya bir balıkçıyı oynamak; büyük bir şeyler yapıp adımın Birşeyyapar olmasını istiyorum!” dedikten sonra kafasını salladı. “Ayrıca sürekli yalan söylemek zorundayım. Gözlerin siyah ve güzel. Ama ben ne söylemek zorundayım? *Dünyanın bütün denizleri onlardan yansıyor.* Fakat bu denizlerin epey kara olması gerekir. Saçmalık bu! Senden hoşlanıyorum ama sevmek? Ben spagetti severim,” dedi Birşeyolmaz. Yerde yatan saray soytarısı ikisinin konuşmasını dinliyordu.

“Peki, ya ben!” diye yüksek sesle seslendi kraliçe. “Kral istesin veya istemesin, umurumda değil. Eğer iki kişi birbirlerini seviyorsa bu salak Birşeyyapmazcık’tan izin almak zorunda değiller. Birbirlerini seviyorlar. Artık bir sihirbazı oynamak istiyorum. Bu, benim hayalimdeki rol. Evet, çocukları eğlendiren sihirler yapan bir sihirbaz,” diye hayal etti kraliçe. “Fakat Mario, sürekli bu sıkıcı masalı tekrarlayıp duruyor!”

“Benim de her gün aynı aptal fıkrayı anlatmaya ve tekme yemeye hiç niyetim yok,” dedi saray soytarısı ve krala döndü. “Sen de çok sert tekme atıyorsun! Yıllardır sırtım sadece mor bir lekeden oluşuyor. Bir köy delisi, bir filozof veya çocukların her gün gelip sesli sesli güldükleri bir sirkte palyaço olmak istiyorum.”

“Sizin neyiniz var anlamıyorum,” diye şaşırdı Birşeyyapmaz. “Bence çok güzel bir masal.” Saray soytarısına döndü ve “Sana, o istediği için tekme atıyorum. Sert bir tekme savurmam gerekiyor ki seyirciler benim kötü olduğuma inansınlar. Fakat bugün neden bu kadar dırdır ettiğinizi anlamıyorum. Günden güne onun durumu düzeliyor, bu da bizim için çok iyi. Ben yaptığım işten keyif alıyorum,” dedi.

“Sen keyif alıyor olabilirsin! Ama ben artık kraliçeyi oynamak da adımının Birşeyistememez olmasını da istemiyorum. Ben yaşamdan bir sürü şey istiyorum, adım da artık değişmeli.”

“Mario da değişti. Sadece şişmanlamakla kalmadı. Kafasındaki bu sarışın paspasla felaket gözüküyor,” dedi Birşeyiolmayan, üzgünce.

“Onun isteksizliğini iplerden bile hissediyorum,” dedi saray soytarısı.

“İsteksizliğini mi?” diye bağırdı kral. “Aptal aptal konuşma. Ben öyle bir şey hissetmiyorum. Onun nedeni çok basit: Her şeyi ezbere bildiği için bizi gözü kapalı oynatabiliyor...” dedi.

“Evet, beni çileden çıkaran da bu!” diye kralın sözünü kesti Birşeyiolmayan. “Canının sıkıldığı-nı iplerden hissediyorum. Artık bunu bırakmalı. Eskiden işine tutkuyla sarıldığını iliklerimde hissedirdim. İçimizden birine hikâyede haksızlık yapıldı mı ne kadar ağlardı, hatırlıyor musunuz? Bazen de komik sahnelerde nasıl kahkahalar

atardı? Bugün her şeyi aynı oynuyor. İster bir salatalık turşusu ister mutlu âşıklar üzerine konuşsun; elleri ve sesi her seferinde aynı. Hayır, artık adımın Birşeyiolmayan olmasını da istemiyorum. Ben dans edebilen bacaklara, bir kafaya ve bir kalbe sahibim.”

“Kız haklı,” diye onu onayladı Prens Birşeyolmaz. “Bir haftadır

kızıl saçlı bir kız, siyah oyuncak bebeğiyle tiyatroya geliyor. Her seferinde birinci sıraya oturup tam beş dakika sonra uyuyakalıyor. Bebeği de tüm oyun boyunca ağzı açık bir şekilde, âşık gözlerle bana bakıyor. Kızın oyunu sevdiği için değil de bebeğinin hatırına tiyatroya geldiğinden eminim.”

“Yeter artık. Kafayı mı yediniz? Ben, Kral Birşeyyapmaz olarak kalmak istiyorum!” diye bağırdı kral.

“Saçma sapan konuşup durma, yoksa burnunun üzerine yumruğu yersin. Sen de bizim gibisin, bir kuklasın ama kendini gerçek bir kral sanıyorsun. Bir şey yapmamız gerek, yoksa bu adam bizi oynatırken canımızı çıkaracak!” diye kızdı saray soytarı. Prens Birşeyolmaz tam onu onaylayacaktı

ki Kral Birşey yapmaz, saray soytarısına öfkeyle karşı çıktı: “Sen gerçekten bir soytarısın. Evet, bizler kuklayız! Bunu unutma. Bizler... *kuklayız* ve sadece onun istediği oyunlarla rolleri oynayabiliriz. Bir ay önce ona bir numara yapmamızı önermiştin. Oyun sırasında iplerimiz birbirine dolarsın, Mario bizi oynatamasın dönüp duralım gibi, harika bir fikrin vardı. Hiç güleceğim yoktu. Bu senin fikrindi! Peki ne oldu? Hı? Şimdi dilini yuttun. İplerimiz çözülsün diye izi salladı, hem de kuvvetlice. Daha sonra da hiçbir şey olmamış gibi oyuna devam etti. Omuzlarım hâlâ ağrıyor. Bırakın da şimdi uyuyalım. Belki yarın keyfiniz yerine gelir, size bazı seyirciler hakkında komik şeyler anlatırım. Ama unutmayın bizler kuklayız,” dedi. Geniş geniş esneyip tahtına iyice gömüldü. Çok geçmeden horlamaya başladı.

“Neden adımız kukla?” diye düşüncelice sordu Birşeyiolmayan.

“Bir keresinde duyduğuma göre, bu sözcük Fransızcadan geliyormuş¹ ve anlamı da küçük *Marion* veya *Maricik*’miş” dedi Birşeyistemeyen.

“Ama kuklalar Fransa var olmadan önce de vardı. Bir keresinde Mario, eski Çinlilerin oyuncak bebek ve kuklaları olduğunu anlatmıştı. Onlara *Mu Au* veya *Mu Ou* derlermiş,” diye karşı çıktı Birşeyiolmaz.

1 Almancada “*Marionette*” olarak yazılan sözcük Türkçede kukla anlamına gelir. (yay.n.)

“Aman, bu kulağa hasta bir ineğin mö’lemesi gibi geliyor,” dedi Gülmez ve sırıttı.

“Ben de bir keresinde, tiyatro sahnesinin arkasındaki kukla odasında, orada unutulmuş Arap bir kuklayla tanıştım. Arapçada kendilerine kukla değil, *Dumya* dendiğini bana o söylemişti,” dedi Birşeyistemez.

“Hayır olamaz. Bu bana, ‘kim kime dum duma’ deyimini hatırlatıyor,” dedi Gülmez ve bu buluşuna kıkır kıkır güldü.

“Ben de Mario’nun arkadaşı olan komik Yunanlı Yannis’ten, bizlere eski Yunan’da *Neurospasma* dendiğini duymuştum,” dedi Gülmez ve gülerek “bu da bir hastalık adı gibi geliyor kulağa,” diye ekledi.

“Öyle sanıyorum ki,” dedi Prens Birşeyolmaz, “adımız böyle çünkü bizler, ustanın her istediğini yapan kibar ve hoş kuklalarız. Bu yüzden bizler Mario’nun kibar ve hoş kuklalarıyız.”

Hepsi güldüler.

Kuklalar oturmuş, uzanmış veya eğik şekilde iplerinde asılı uyuyorlardı ve biraz da çaresizdiler. Bir süre sonra Birşeyiolmayan ile Birşeyolmaz da uyudu. Sadece saray soytarısı ve kraliçe uyanıktı. Aralarında fısıldaşıyor ve sessizce gülüyorlardı. Odanın küçük penceresinden içeri ay ışığı süzülünce sesleri kesildi. Bir süre sonra Birşeyistemez sessizliği içine çekti. “Geceleyin, sırtüstü yatıp aya

bakacağım bir çayır düşlüyorum.” Aniden, kâğıt parçalarının, iplerin ve eskimiş, artı işaretine benzeyen tahta kukla kumandalarının olduğu masanın altında, bir şey ay ışığında parlıyordu. “O nedir?” diye sordu merakla. Birşeyistemez’in gösterdiği yere doğru baktı saray soytarısı. “Makas, evet, bu bir makas.”

“Bir makas...” diye fısıldadı kraliçe, düşünceli düşünceli. İki de küçük pencereyi yalayıp geçen ayı gözden kaybolana kadar izlediler, ancak ondan sonra yorgunluktan ikisi de uykuya daldı.

*Kraliçe Birşeyistemez, Nasıl Sihirbaz
Birşeyister'e Dönüştü ve Krala Nasıl
Spagettiden Kavuk Sunuldu*

Kraliçe uyandığında öğlen olmuştu. Diğer kuklalar kıkır kıkır gülüşüp konuşuyorlardı. Ama anlaşılan ne yaptıkları Birşeyistemez'i ilgilendirmiyordu. Hemen gözleriyle etrafta makası aramaya koyuldu ve parlayan aleti odanın arkasındaki masanın altında görüp; ona doğru süründü. Diğerleri de onu izliyorlardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu kral.

"İpleri kesip özgür bir kukla olmak."

"İpleri kesmek mi? Çıldırılmış bu! Çıldırılmış bu!" diye bağırdı Birşeyyapmaz.

Kuklalar kocaman gözlerle büyük makası eline alıp kaldırmaya çalışan kraliçeye bakıyorlardı. Titreyerek, ağzı açık makasla krala doğru sendeledi. "Hayır, ben istemiyorum!" diye dehşete kapılarak bağırdı kral ve iplerini korumak için ellerini kaldırdı. Kraliçe ağır yükünün altında yere yığıldı. Ama kararlı bir şekilde tekrar doğrulup makası yukarı kaldırdı. Cesur bir makas darbesiyle kendi iplerini kesti. Makası elinden düşürdü ve yere yığıldı. Kuklalar hareketsiz bir şekilde yerde yatan kraliçeye endişeyle baktılar.

*

Kurumuş boğazıyla, “Canın acı... yor mu?” diye sordu Birşeyiolmayan.

Kraliçe başını hayır anlamında salladı ve yattığı yerde kalakaldı.

“Ben ne dedim? Bu işin sonu iyi değil. İşte görüyorsunuz...” diye devam edecekti ki, Kral Birşeyyapmaz cümlesini bitiremedi. Çünkü o anda kraliçenin kolları bir kelebek kanadıymış hafifçe süzölmeye başlamıştı. Sonra kraliçe doğruldu ve bugüne kadar hiç olmadığı şekilde serbestçe hareket etmeye başladı. Sihirli bir güç ona yeni bir hayat vermişçesine kendi çevresinde döne döne uçuyordu. Sürekli “Ben Sihirbaz Birşeyisterim!” diye bağılıyor ve gülüyordu. Küçük odada bir anda bağırışlar koptu.

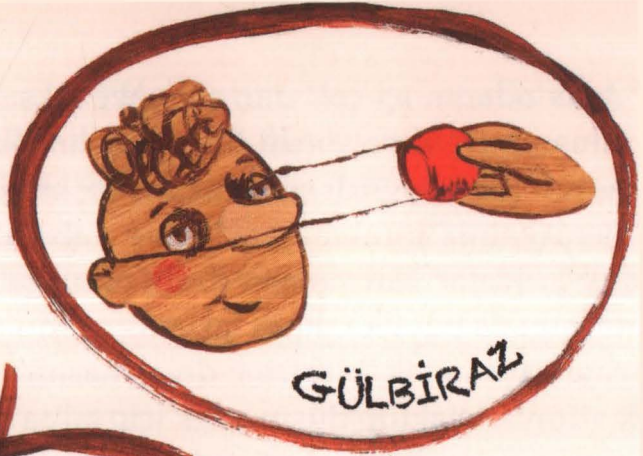
Şimdi de saray soytarısı makası almıştı, kendi iplerini kesiyordu. Tıpkı daha önce kraliçenin yaşadığı gibi o da yere yığıldı; aynı onun gibi kelebek dansı yapıp ardından zıplamaya başladı. “Ben Palyaço Gülbirazım! Yaşasın! Ben bir palyaçoym!”

Kısa bir süre sonra Birşeyiolmayan kendisini iplerinden kurtardı ve hep olmak istediğı, Dansçı Birşeyiolan oldu. En son da Haydut Birşeyyapar kendisini iplerinden kurtardı. Sadece Kral Birşeyyapmaz iplerinin kalmasını istedi.

“Şimdi ne oynayalım?” diye sordu dansçı.

“Sirk! Robin Hood! Çılgın bir aile! Avrupa’yı keşfeden Kızılderililer!” diye cevap verdi palyaço ve soytarı başlığını bir kenara fırlattı.

“Ama odanın içi çok dar, sahneye çıksak daha iyi olmaz mı?” diye sordu Birşeyiolan. “Tabii ya! Sahneye!” diye bağırdı sihirbaz da, coşkuyla.

“Beni yalnız bırakmayın!” diye yalvardı kral. Küçük kuklalar için şişman kralı, onun tahta kumandasını ve büyük tahtını taşımak zordu. İplerin üzerine basmamak, birbirine dolaşmasını engellemek ve onlara takılıp düşmemek için tahta kumandayı, tahtın üzerine yerleştirdikleri çengelli bir sopanın ucuna taktılar. Sopayı yapışkan bir bantla sabitlediler ve tahtı önden ittiler. Kukla odasının önünden sola dönüp koridorun sonuna kadar yürüyerek, sahnenin arkasındaki bölüme açılan kapıya ulaştılar. Tahtı, bir köşesine ittikleri sahnenin ortasında durdular.

“Ama yeni rollerimiz için kostümlere, halatlara, aslanlara, kaplanlara, atlara ve fillere ihtiyacımız var,” diye saydı palyaço ve dönüp sihirbaza bakarak “bunları sihir yaparak bulabilir misin?”

“Hayır,” diye karşılık verdi, “henüz gerekli sihirli sözcükleri bilmiyorum.”

Palyaço duyduklarına çok üzüldü. Haydut Birşeyyapar düşünceli bir şekilde sahnenin bir o tarafına bir bu tarafına yürüyüp dururken Birşeyiolan bacaklarına şekil vermeye çalışıyordu. Bu oldukça zordu. Çünkü ne de olsa uzun zamandan sonra bir dansçıyı oynayacaktı.

“Dans ayakkabılarına ve güzel kıyafetlere ihtiyacım var,” dedi.

Benim de “Haydut malzemesine, silahlara, hatlara ve atlara,” dedi Birşeyyapar.

“Ya ben? Otlara, tozlara...” diye seslendi Sihirbaz Birşeyister.

“Orada ne görüyorum öyle?” diye bağırdı Haydut Birşeyyapar, heyecanla ve kralın tacını işaret etti.

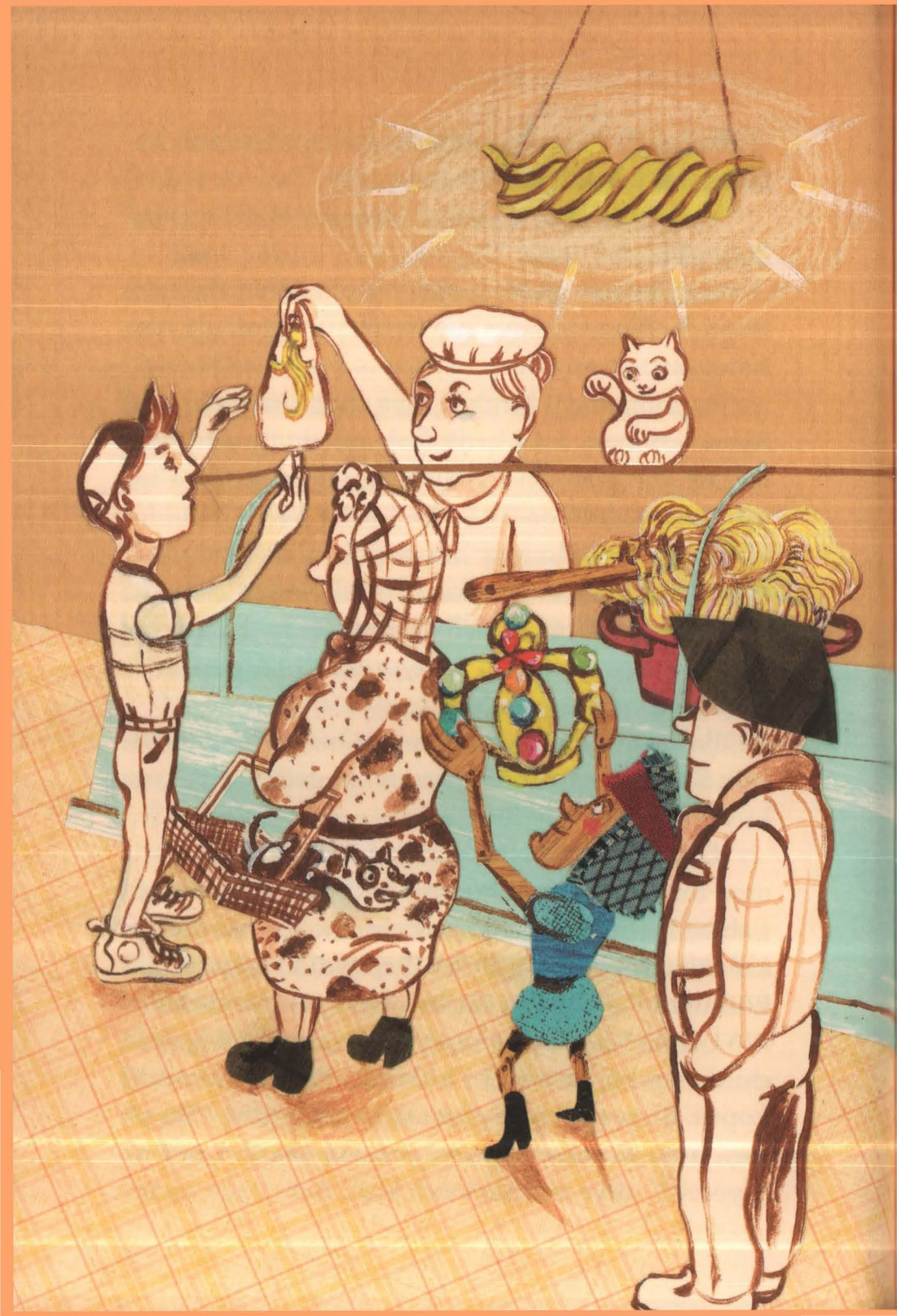
“Saçmalamayı bırak,” diye homurdandı Kral Birşeyyapmaz ama artık çok geçti. Birşeyyapar tacı kapıldığı gibi sihirbaza doğru yürüdü. “Bu altın mı?” diye sordu ona.

“Tabii ki, bilmiyor musun?” diye cevapladı Birşeyister, taca bakmadan.

“Tabii ki altın, aptal! Tepemde herhangi bir teneke taşır mıyım sanıyorsun?” diye kızdı Birşeyyapmaz.

“Bu taşla herkes için gereken her şeyi satın alırım. Kendim için de dağ kadar spagetti!” diye coşkuyla seslendi haydut.

“Güzel. Bana bir trompet, bir de keman getir ama bir aslan satın almasan da olur,” diye önerdi palyaço, etrafına bakınarak. Sonra da haydudun kulağına fısıldadı: “Çünkü Birşeyiolan aslanlardan korkuyor.” Bu sırada Birşeyiolan ayak parmaklarının ucuna basarak yanaşıp palyaçonun arkasında durdu ve bir aslan gibi kükredi. Palyaçonun ödü koptu. Birşeyyapmaz dışında hepsi güldü. “Bu ne saçmalık! Burada olanları görürse Mario Usta ne diyecek?” diye mızızlandı kral.

Bir saat sonra haydut arkadaşlarının ısmarladığı her şeyle birlikte çıkageldi

Önce hep birlikte lezzetli bir sos ve taze rendelenmiş parmesan peyniriyle bolca spagetti yediler. Sadece Kral Birşey yapmaz yemek istemedi. Palyaço Gülbiraz vazgeçmiyordu. Büyük bir porsiyon makarnayı alıp krala götürdü. “Birşey yapmazcım spagettiden bir taç, altın bir taçtan daha güzeldir, bak!” dedi ve makarnayı kralın kafasına doladı.

“Saçmalığı bırak! Eğer o bunları görürse ne der?”

“Çıldırır,” diye seslendi haydut, kralın kafasına ikinci bir makarna öbeğini dolarken.

“Bu tıpkı bir kavuğa benziyor!”

“Bir kral kavuk taşımaz, hele hele spagettiden asla!” diye karşı çıktı Birşey yapmaz. Diğer kuklalarsa gülüyorlardı.

“Asayla yapılan numarayı biliyor musun?” diye sordu sihirbaz, Dansçı Birşeyiolan’a.

“Hayır, nasıl bir numara?” diye merakla sordu dansçı kız. Birşeyister ayağa kalkıp krala doğru yöneldi. “İstemiyorum! Saçmalamayı bırak,” diye emretti kral. Ama Birşeyister altın asayı kralın elinden kapıverdi. “Bayanlar ve baylar, bu asayı görüyor musunuz? Kralın elinde insanlara korku verir ama benim elimde bir çiçek buketine dönüşür,” dedi ve aniden havaya fırlattığı asa rengârenk bir çiçek buketine dönüştü. Sonra da çiçekleri

palyaçoya attı. “Asamı verin! Bir kralın asaya ihtiyacı vardır!” diye bağıırıyordu kral.

Palyaço, “Emredersiniz haşmetlim!” diye seslendi ve kralın önünde eğildi. İki tane spagetti alıp, her birinin uçlarını kralın eline tutuşturdu ve öteki uçlarını da havada tuttu. Ama bırakır bırakmaz makarnalar aşağı düştü.

“Saçmalamay! bırak!” diye bağırdı kral, Gülbiraz kıkırdayınca. “Yaptıklarınızı gördüğünde o gülmeyecek.”

Sihirbaz Birşeyister, Haydut Birşeyyapar’ın getirdiği torbaların birinden bir tutam toz alıp havaya fırlattı. Ne görsek! Tavandan parlayan yıldızlar ve konfeti yağıyordu. Diğer torbadan da bir tutam toz aldı, onu bir kâsenin içinde koyu renkli şişeden damlattığı birkaç damlayla karıştırıp öğüttü ve kâseyi, sahnenin karşı köşesindeki küçük piknik tüpünün üzerine koydu. Aniden bir patlama oldu ve tavana mavi dumanlar yükseldi.

“Neydi bu?” diye sordu palyaço.

“Hiç,” diye öksürdü sihirbaz. “Görünmezlik Boyası yapmak istedim ama anlaşılan çok ısıttım.” Palyaço kahkahayı patlattı. “Anlaşılan yapmaya yapmaya unutmuşsun, bir daha dene!” diye sihirbazı cesaretlendirdi. Kral Birşeyyapmaz kafasını salladı. “Hepsi saçmalıyor bunların! Sirk! Haydutlar! Görmesinler Boyası...” diye homurdandı.

“Bunun adı Görünmezlik Boyası sevgili Birşeyyapmazcım,” diye tatlı tatlı seslendi

Birşeyiolan ve sinirlenip küsen kralın yanından dans ederek süzüldü.

Biraz sonra sihirbazın uğraştığı köşede sarımtırak bir duman belirdi ve kendisi korkunç şekilde öksürmek zorunda kaldı. "Şimdi ne oldu?" diye sordu hayretler içerisindeki Kral Birşeyyapmaz.

"Lezzetli Ol Şurubu'nu hazırlamaya çalışıyorum. Bundan bir damla koy; ıspanağın tadı tıpkı ahududu püresi ve mısır lapası da çikolata gibi oluyor ama bir şeyi yanlış yapıyorum. Çikolatanın tadı sarımsak gibi ve sütün tadı da kokuşmuş çorap gibi oldu!" dedi ve yaşaran gözlerini sildi.

Arkadaşları oynadılar da oynadılar; yeni rolleriyle bir sürü delilikler yaptılar ve çok mutluydular. İstedikleri gibi hareket etmenin, özgürlüklerinin tadını çıkarttılar. Sadece spagettiden kavuğunun altından sarkan spaghetti asasıyla Kral Birşeyyapmaz, kızgın bakışlarla etrafını izliyordu. Palyaço kemanını çalarken tökezleyerek herkesi tekrar tekrar güldürüyordu. Haydut Birşeyyapar'la Dansçı Birşeyiolan komik bir haydut masalını sahnelediler ve ardından hep birlikte boş salonun önünde eğildiler.

"Bir daha! Bir daha!" diye bağırdı palyaço. Sanki hepsi bu anı beklermişçesine daireler çizerek dans ederlerken, palyaço peşlerinden koşturup kemanını çalıyordu.

*Mario'nun Sinirleri Neden Bozuldu
ve Neden Kralla Hiçbir Şeye
Başlayacak Durumda Değildi*

Aniden gürültülü bir patlama oldu.

"Kapı, kapı!" diye bağırdı haydut.

"Ayak sesleri duyuyorum," diye fısıldadı
Birşeyiolan.

Kuklalar korkudan donakalmışlardı. Mario'nun
gösteriden bir saat önce hazırlık yapmak için gel-
diğini biliyorlardı. Saat 17:00'yi biraz geçiyordu.
Gösteri her zaman olduğu gibi 18:00'de başlaya-
caktı.

"Geliyor, geliyor," diye fısıldadı Sihirbaz
Birşeyister.

"Sonunda! Bu cur-
cunaya o bir son ve-
recek," diye seslendi
Birşeyyapmaz, rahatla-
mışçasına. Ayak sesleri
gittikçe yaklaşıyordu.

"Şimdi ne yapaca-
ğız?" diye sordu endi-
şeyle dansçı kız.

"Kaçmanızdan hiç
memnun olmayacak,
sizi cezalandıracak!"

diye korkutmaya çalıştı onları Kral Birşeyyapmaz.

“Bizi bulamazsa çılgına döner. Oradaki büyük fıçının içine saklanın; ben de size görünmezlik büyüü yapayım,” dedi Birşeyister ve güldü.

“Peki ya sen? Sen neden bizimle gelmiyorsun?” diye sordu dansçı kız.

“Birşeyyapmaz’a birkaç sözüm var. Siz gidin! Ben de birazdan geleceğim,” diye cevapladı Birşeyister. Kuklalar hızla büyük fıçıya doğru koşup içine atladılar.

“Birşeyyapmaz,” dedi Birşeyister. “Sen de gel, bizimle oyna; fıçıda hepimize yetecek kadar yer var. Yakında çocukların önünde oynayacağız ve küçükler seni bağırlarına basacaklar, burada ne yapacaksın?”

“Kralı oynayacağım,” diye dik kafalı bir cevap verdi Birşeyyapmaz.

“Yapma, etme, bizimle gel Birşeyyapmaz. Gel, bak eskisi gibi oynayacağız. Ne eğlenceliydi o günler! Kulakları duymayan büyükanneyle büyükbabayı oynarken nasıl da güldüğümüzü hatırlıyor musun? Gel, ben sana yardım edeceğim.”

“Sen delisin. Ben artık büyükbabayı oynamak istemiyorum. Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor. Hayatımda bir kez kral oldum, ya sen? Zaten birlikte geçirdiğimiz bütün güzel yılları unutuyorsun. Beni terk ediyor ve diğerleriyle bir olup ona karşı işler yapıyorsun. En iyisi o gelmeden buraları topla.” Birşeyister hüznle ona baktı. Kralın

kolunu okşayıp sahnenin sonundaki büyük fıçıya koştu. Kral Birşeyyapmaz onun, diğerleriyle birlikte kıkır kıkır güldüğünü duydu. Sonra ortalık sessizleşti. Fıçıdan mavi bir duman yükseldi.

Mario Usta koşarak sahneye geldi. Şok olmuştu. Hayretler içerisinde, ipleri kesilmiş iki kukla kumandasını elinde tutuyordu. Öfkeyle teneke trampetin birine tekme savurdu. Sonra, sahnenin ortasında, spagetti kavuğu ve spagetti asasıyla oturan Kral Birşeyyapmaz'ı gördü. Kukla gülümseyerek Mario'ya bakıyordu.

"Ne oldu burada?" diye bağırarak sordu Mario.

"Yaptıklarının bir saçmalık olduğunu onlara söyledim," dedi, kuklacıya sızlanarak Kral Birşeyyapmaz. "Ama beni dinlemediler. Hepsi oradaki fıçının içinde!"

"Her şeyin fıçının içinde olduğunu ben de görüyorum," dedi, öfkeyle Mario. Hayretler içerisinde kralın spagetti kavuğuna bakakalmıştı. İçerisinden bir tane makarnayı çekti ve tiksiniyerek baktı. "Peki... ya... bu... ne? Güzelim altın taca ne oldu? Ben ona dünyanın parasını vermiştim!" diye bağırdı Birşeyyapmaz'a.

"Haydut Birşeyyapar tacı sattı. O parayla da sirk için gereken ıvır zıvırları ve dağ kadar spagetti satın aldılar. Ama ben onlara..."

“Haydut? Ne haydudu? Saçmalık!” diye kızdı kuklacı.

“Ben de onlara aynısını söyledim ama salak Birşeyister ve palyaço, bana gülüp geçtiler. Elime spagetti asasını da palyaço tutuşturdu.” Kuklacı kralın elindeki makarnaları yeni fark etmişti.

“Peki, sormama izin vererseniz, asa nerede?”

“Sihirbaz onu bir çiçek buketine dönüştürüp palyaçoya hediye etti.”

“Belli,” dedi Mario, ümitsizce. Çünkü artık hiçbir şey anlamıyordu. “Öyle sanıyorum ki bugün çıldıracağım.”

“Evet. Haydut çıldıracağını söylemişti.”

Mario tahta kumandaları köşeye fırlattı, elleriyle başını tutup sahnenin bir o yanına bir bu yanına gidip gelmeye başladı. “Haydut... Spagetti... Sihirbaz... En baştan anlat!” diye krala yalvardı. “Neredeler şimdi? Kim çaldı onları? Benim kıymetli kuklalarım nerede?”

“Makası aldılar ve sonra da şak diye iplerini kestiler. Bunu ilk önce aptal Birşeyistemez yaptı, artık o bir sihirbaz ve adı da Birşeyister. Sonra onu palyaço izledi. Hep birlikte oradaki fiçinin içerisinde!”

Kuklacı fiçinin yanına gidip içine baktı. “Kimse yok,” dedi, umutsuz bir sesle.

“Evet, çünkü Birşeyister onları Görmesinler Boyası mı yoksa Görünmemezlik Boyası mı ne, öyle bir şeyle görünmez kıldı!” diye sabırla anlattı

Birşeyyapmaz.

“Tamam yeter! Gösterinin iptal edilmesi lazım. Önce her şeyi düzenlemem gerek!” diye bağırdı Mario. “Onları bulacağım ve yeniden benim için oynayacaklar. Benim elimden hiçbir kukla kaçamaz.”

“Ben de onlara aynısını söyledim,” diye sessizce yakındı Kral Birşeyyapmaz. “Şimdi oynayabilir miyim?”

“Oynamak mı? Neyi? Yalnız başına bir kralı mı? Bu, bir salatalık kadar heyecan verici olur. Bir salatalığı oynamak ister misin? Hayır, şimdi oyun falan olmayacak. Ancak onları yakaladıktan sonra sen tekrar kralı oynayacaksın!”

Mario Usta alelacele sahneyi terk etti. Tiyatro müdürüyle kısaca konuştu ve ardından hemen kukla odasına geri döndü. Orada oturup başını ellerinin arasına aldı. Sadece öfke değil, aynı zamanda da derin bir üzüntü duyuyordu.

Seyirciler çoktan girişin önünde birikmişti. Müdürün heyecan içerisinde kekeleyerek gösterinin iptal edilmesi gerektiğini açıklamaya çalışması herkesi çok şaşırtmıştı. Birisi kuklaların çalındığını söylemişti. Bir diğer meraklı adam da polisin hırsızın peşine düşüp düşmediğini sormuştu.

Çaresiz adam, “Evet, hayır, evet, tabii,” diye geveledi “bunun bir hırsızlık olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Kuklalar birdenbire ortadan kayboldu!”

Hayal kırıklığına uğrayan seyirciler, biletlerinin yarın da geçerli olduğunu öğrenince birazcık avundular. Tiyatro müdürünün her bir çocuğa lezzetli birer çikolata vermesi de çok hoşlarına gitmişti. Kızıl saçlı, elinde siyah bir bebeği olan kız ortamı neşelendirmek istercesine, “Gösterinin birkaç kez ertelenmesinde hiçbir sakınca yok,” dedi.

Müdür gülümsedi ve “Gösteri yarın mutlaka yapılacaktır,” dedi. Kaç paraya mal olursa olsun, kuklacı için güzel, büyük kuklalar almaya kararlıydı.

Kuklaların, Mario'yu Üzüntüden Kurtarmaları ve Onu Bir Dev Yapmaları

Bu arada kuklalar fıçıdan dışarı tırmanmışlardı. Sahnenin arkasında rollerine uygun aksesuvar arıyorlardı ve orada bir sürü güzel dekor keşfetmişlerdi. Ama Kral Birşeyyapmaz sahnede tek başına oturuyordu. “Ben salatalığım, bir salatalık – yıllar sonra bu bana söylenecek laf mı?” diye söyleniyordu Kral Birşeyyapmaz.

Sihirbaz Birşeyister sahneye gelmişti. Onu diğerleri, zarif ve ani sıçramalarla takip etmişti. Sahnedeki sessizliği bozarak “Mario’ya yardımcı olmalıyız. Çok üzgün bir şekilde odasında oturuyor, onun yanına gitmek istiyorum,” dedi Birşeyister.

“Ben de bir makas istiyorum,” diye onun sözünü kesti Birşeyyapmaz. “Bir makasla krallığımı geri alacağım!” diye bir kez daha haykırdı.

Dansçı kız aceleyle köşeye doğru yöneldi, elinde büyük makasla geri geldi ve onu Birşeyyapmaz’a verdi. O da makası başının üzerine kaldırıp iplerini kesti.

Kesilmiş ipleriyle kumanda tahtası, tahtının üzerindeki sopadan sarkıyordu. “Bu kadar! Artık bana kimse salatalık diyemez! Ben bir şeyler

başarıyor ve adımın da böyle olmasını istiyorum,” dedi serbest kalan kral ve doğruca sihirbazın kollarına atladı.

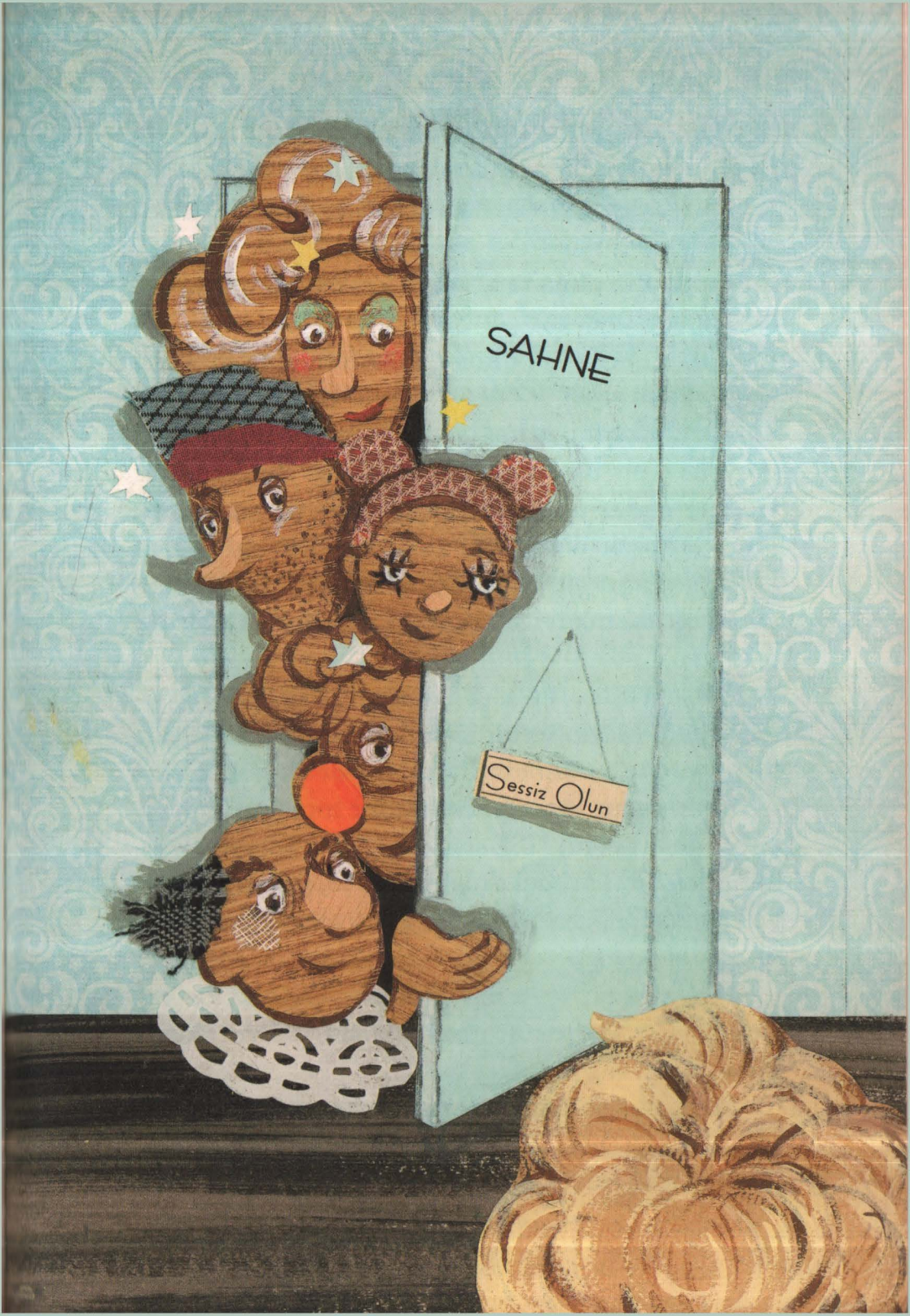
Sihirbaz Birşeyister sevecenlikle onu kucakladı. Spagetti kavuğunu başından çıkarttı, makarnaları bir tabağın içine attı ve “Böylesi sana daha çok yakışıyor. Hep birlikte olduğumuza öyle mutluyum ki,” dedi.

“Peki Mario’yu tek başına aramaya korkmuyor musun? Belki de seni esir alır; daha kalın iplerle bağlar ve bütün makasları yok eder. O zaman ne yapacaksın?” diye endişeyle sordu Birşeybaşaran. Diğerleri ona hak verircesine kafalarını salladılar. Onlar da aynı şeyi düşünmüşlerdi.

“Ben Mario’nun kötü bir şey yapacağını sanmıyorum. O iyi bir insan. Başarı ve ün onu biraz bozdu ama beni dinleyeceğini düşünüyorum,” dedi Birşeyister.

“Seni yalnız bırakmam. Ben seninle geleceğim,” dedi Birşeybaşaran.

Sanki bir korodalmışçasına diğerleri de hep bir ağızdan, “Ben de! Ben de! Ben de!” dediler. Hep birlikte sahnenin arkasındaki, kulis denen odalara yürüdüler. Oraya vardıklarında kapıyı araladılar ve alçak bir koltukta oturan, başını ellerinin arasına almış Mario’yu gördüler. Mario kendisine ve dünyaya söylenip duruyordu. Kuklalar usulca ona sokuldular ve onun başını ilk okşayan dansçı kız oldu. Mario yavaşça kafasını kaldırdı, ürkmüştü.

SAHNE

Sessiz Olun

“Ne? Siz? Nereden geliyorsunuz? Neden?” diye kekeledi.

“Biz seninle oynamak istiyoruz,” dedi Birşeyister.

“İplerimiz olmadan,” diye kararlı bir tonda ekledi Birşeybaşaran.

“Ama, ama – bu olmaz. İpleriniz olmadan sizi nasıl oynatırım?”

“Bizi birbirimize bağlayan, kalpten kalbe giden, görünmeyen başka ipler var,” dedi Birşeyyapar. Her ne kadar içtenlikle söylediyse de sözlerinin biraz arabesk olduğunu fark etti. Birşeyister ve Birşeybaşaran sırttılar, Gülbiraz gülüşünü gizlemiyordu ama iyice açığa vurmayacak kadar da zekiydi.

“Birşeyyapar, sen hiçbir zaman iyi bir şair olmadın,” dedi Mario ve bir kahkaha patlattı. Diğerleri Birşeyyapar’a minnettarlardı. Onlar da güldüler.

Birşeyyapar kızardı, cesaretini toplayıp konuşmaya devam etti: “Biz seninle sadece oynamak istiyoruz – öyle oynamak istiyoruz ki, sen de bizden biri ol; birlikte yazacağımız bir tiyatro oyununda rol al.”

“Sürekli yeni oyunlar bulalım. Öyle ki ne bizim ne de seyircinin canı sıkılsın,” diye ekledi Birşeyister.

“Sizlere teşekkür ederim ama, ama...” dedi Mario çekinerek, “ben sizlerden çok büyüğüm. Nasıl olacak bu?”

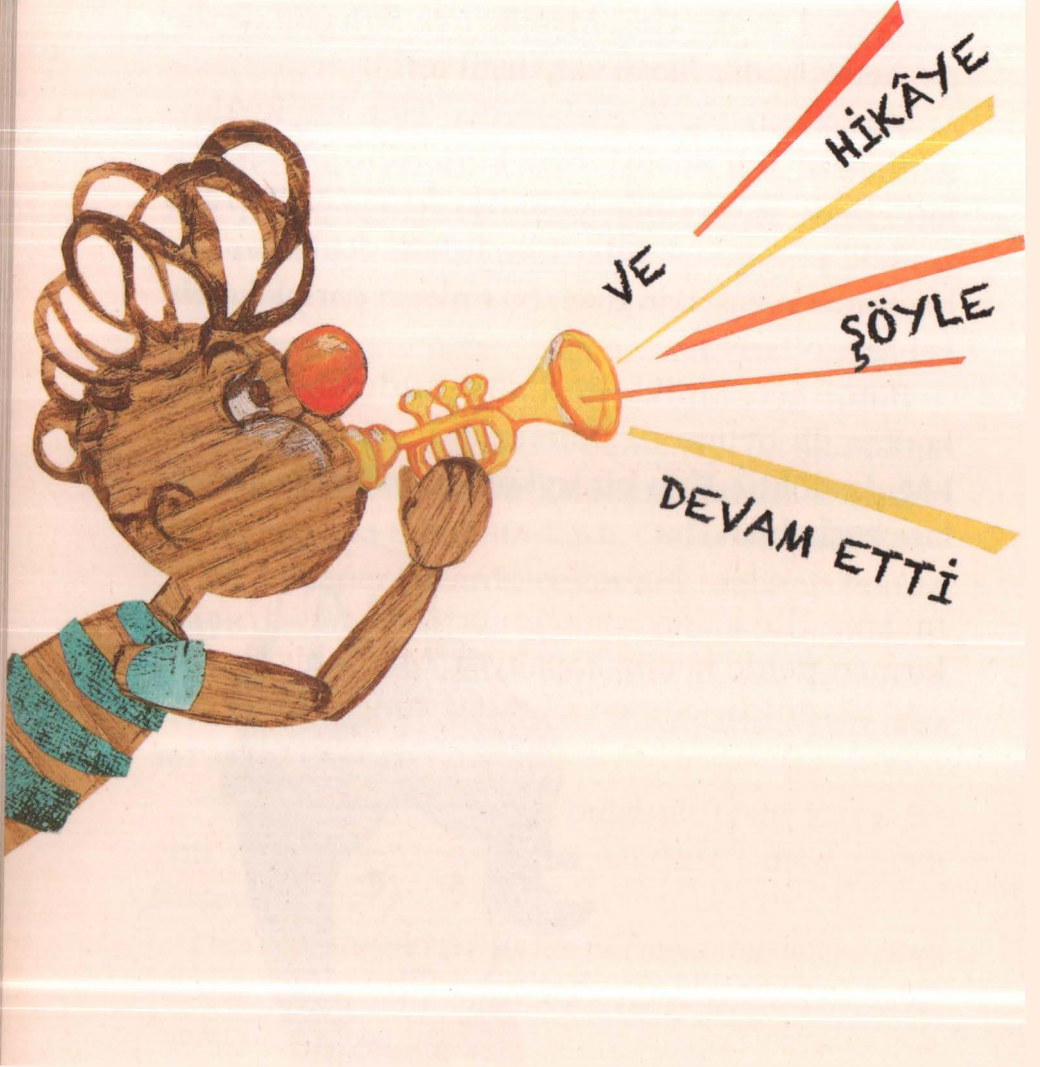
“Çok basit” diye cevapladı Gülbiraz. “Her oyunda bir dev olacak. Bu dev, iyi ya da kötü, komik veya can sıkıcı, cesur ve korkak olabilir. Böylelikle hem bir sürü sonu gelmez rolün hem de epey işin olacak.”

“Tabii ya, bir dev iyi olur. Ve sadece *Gulliver’in Seyahatleri*, *Binbir Gece Masalları* ve *Sirk* gibi de değil. Yeteri kadar fikrin var, değil mi?”

Mario’nun yüzü parlıyordu. Her bir kuklayı uzun uzun kucakladı. “Beni kurtardınız, teşekkürler!” dedi, gözlerinde yaşlarla. Ayağa kalkıp başındaki peruğu çıkardı, çöpe fırlattı. Kuklalar ona hayranlıkla baktılar. Evet, bu onların parlak kafalı, kel Mario’larıydı.

Bütün gece birlikte düşünüp durdular. Şafak sökerken ilk oyunu da bulmuşlardı. Mario her şeyi kâğıda döktü. Kısa bir uykunun ardından prova-
lara başladılar.

Köylülerle Devlin Hikâyesi

Nasıl Devam Etti

Oyun tam da son anlatılan ve artık şehirde bilinen *Prens ve Zavallı Köylü Kızı* hikâyesine bağlanıyordu. Zaten başlık da her şeyi söylüyordu: *Köylülerle devlin öyküsü nasıl devam etti?*

Mario ajansı aracılığıyla afişlerin üzerine yapıştırılması için derhal büyük etiketler bastırıldı. Etiketlin üzerinde şöyle yazıyordu:

Bu akşam: Köylülerle devlin hikâyesi nasıl devam etti?

Artık son kez prova yapıyorlardı.

Saat 18:00'e doğru tiyatro ağızına kadar dolmuştu. Hava heyecandan çatırdıyordu. Kadife kırmızı perde henüz kapalıydı. Mario bir sunucu gibi bordo papyon ve siyah takım elbiseyle (ama peruksuz) sahneye çıktı. Seyirciyi selamlayıp bir gün önceki gösterinin iptal edilmesinden özür diledi. Fakat onları bekletmelerinin bir nedeni olduğunu, kendisiyle onun –özgür– kuklalarının, eski hikâyeyi yeni bir tarzda anlatmaktan çok memnun olacaklarını belirtti. Mario gülümsüyordu.

“Küçük ve büyük sevgili çocuklar, sizler bu alışılmadık kuklaların haline bakıp korkuya kapılmamalısınız. Bunlar, görünmez iplerle hareket edebilen tek kuklalardır. Böylesi bugüne dek dünyada ne görüldü ne de duyuldu!”

Sonra kısaca hikâyenin öncesini, yani şu ana kadar olanları anlattı: Soylu Birşeyanlamaz, kral tarafından köylü ilan edilmişti. Bu durum, soylunun önce çok ağırına gitmiş ama daha sonra çabucak köylü olmaya alışmıştı. Keyifle hayatı anlamaya başlamış ve o yüzden de kendisini Köylü Birşeyanlar diye adlandırmıştı. Yavaş yavaş güneş ışığı gibi, çiçekler veya iyi bir çay gibi ufak tefek şeylerin de tadını çıkarmayı öğrenmişti. Her şeyin ne kadar geçici olduğunu da bildiği için, her dakikasını karısıyla, çocuklarıyla, dostlarıyla geçiriyordu. Hayatında ilk defa çocuklarıyla misket oynuyor ve onlar kazandıkça mutluluklarının keyfini sürüyordu. Çok görmüş geçirmiş olduğundan köylüler ona saygı gösteriyorlardı. O, bir köylünün nadiren bildiği okuma ve müzik gibi becerilere sahipti.

Kavgada da pek yabana atılmazdı. Cesaretinden ötürü seviliyordu. Kendisine, muhtar olup olamayacağı sorulduğunda biraz düşündükten sonra, “Bana verdiğiniz onurdan ötürü size teşekkür ederim. Fakat bugün muhtar olursam yarın belediye başkanı ve öbür gün de bilmem nerenin bilmem ne başı olurum. Hayır, ben köylü kalmak istiyorum,” dedi.

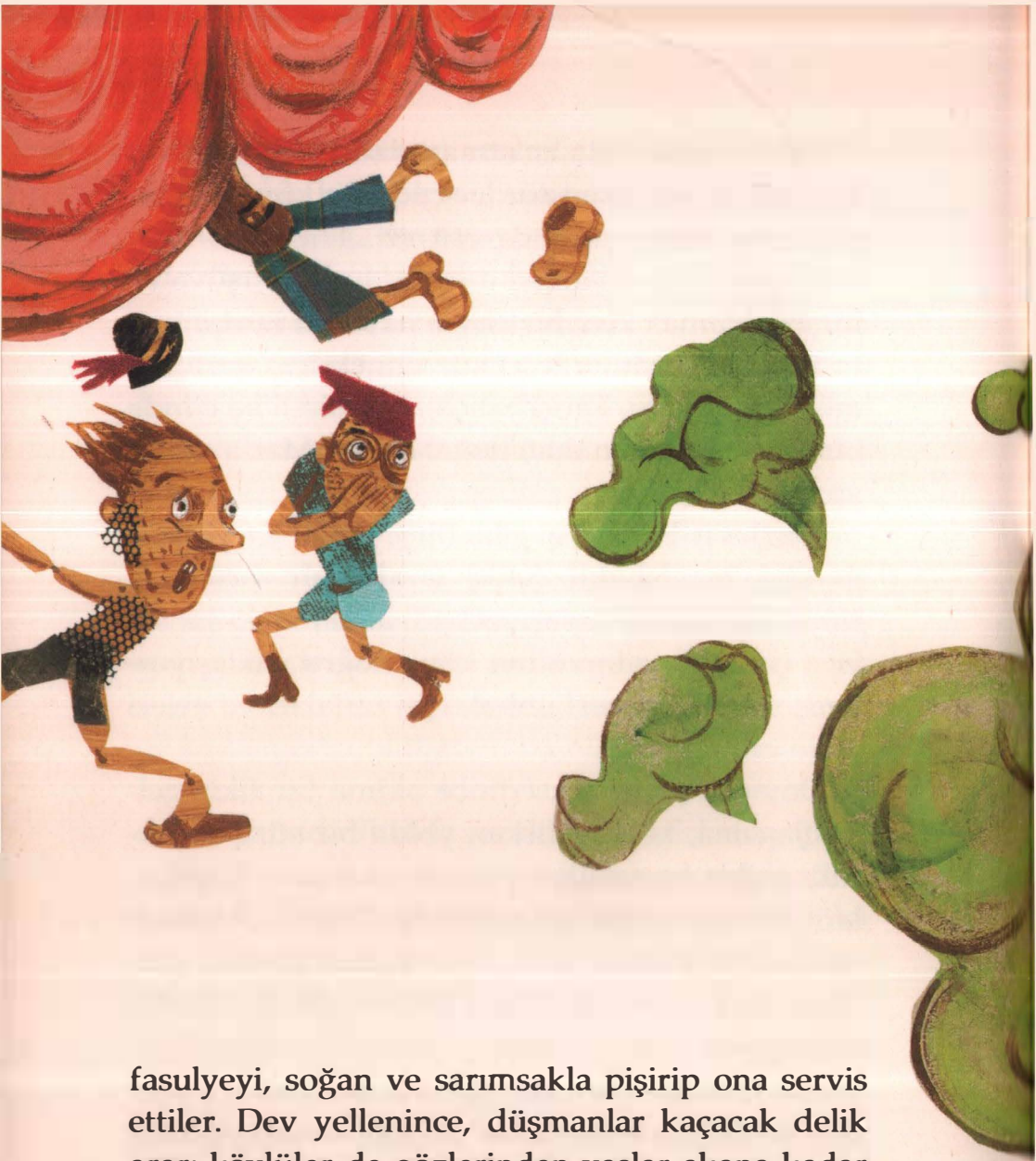
Mario daha fazla anlatmayıp sahneden indi. O üstünü değiştirirken perde açıldı. Bir köy gözüküyordu ve hikâye şöyle devam etti...

Köylü Birşeyanlar, genç bir şövalye Birşeyanlamaz'ken, bir devin hayatını kurtarmıştı. Bu dev, dostuna teşekkür etmek için geri gelmişti. Bu postlu, karışık saçlı, sandaletli ve elinde bir topuz bulunan devi doğal olarak Mario oynuyordu.

Rastlantı bu ya, o gün Birşeyanlar'ın yaşadığı köy, bir haydut çetesi tarafından sarılmıştı. Köylüler cesurca savaşıyorlardı ama haydutlar sayıca çoktular, adım adım köye doğru yaklaşıyorlardı. Köylüleri korkutmak için tarlaları ve evleri ateşe veriyorlardı.

Dev durumu fark edince aklına bir fikir geldi. Şansına, köye gelirken yolda bir sürü sarımsak, soğan ve fasulye yemişti. Arkasını haydutlara dönüp eğildi ve yellendi. Osuruk, basınçlı rüzgârıyla çetenin yarısını sonbahar yaprağı gibi süpürüp kenara fırlatırken, kokusuyla da diğerlerini kaçırdı.

Bu, dev için dev bir eğlence olmuştu. O yüzden de Köylü Birşeyanlar'a aynı numarayla Kral Birşeyyapmaz'ı uçurmayı önermişti. Ama akıllı köylü bunu istemedi. Böylece dev, dostunun yanında memnun memnun yaşayıp tarlada köylülere yardım etti. Ufukta haydutlar gözükünce de, köylüler sevgili devleri için, bir araba dolusu

fasulyeyi, soğan ve sarımsakla pişirip ona servis ettiler. Dev yellenince, düşmanlar kaçacak delik arar; köylüler de gözlerinden yaşlar akana kadar gülerlerdi.

O günden sonra daha fazla sarımsak, soğan ve fasulye yetiştirmeye başladılar. Besleyici çeşitleriyle de kısa zamanda dünya çapında tanındılar.

Oyun neredeyse bir saat sürdü. Alkışların ardından Mario –yine sunucu gibi giyinmişti– sahneye çıktı, seyircilere teşekkür etti ve salona seslendi: “Arkadaşlarım ve ben, bir dahaki sefere cüce bir kadına âşık olan devle ilgili yeni bir macerayı oynayacağız. Fakat bugün size bir şeyin garantisini verebilirim: Kendimizi ve sizleri sıkmamak için, hiçbir zaman oyunları tekrar etmeyeceğiz!”

Coşkulu seyircilerinin gürleyen alkışları ekibin emeğinin karşılığıydı. Duygulandıkları için gözleri yaşarmıştı...

...ve gerçekten de ertesi gün, sahnede tamamen yeni, komik bir hikâye oynanmış ve anlatılmıştı. Sunucunun verdiği sözün abartılı olup olmadığına emin olamayan seyirciler bile, hoş bir sürprizle karşılaşmış ve heyecanlanmışlardı.

Mario'nun Âşık Oluşu ve Kendi Öyküsünü Oynayışı

Böylece Mario ve onun yeni kuklaları tüm ülkeyi dolaştı, her zaman kalplerinin kıyısında köşesinde kalmış bütün beceri ve hünerleriyle sürekli yeni oyunlar sergilediler. Sirk, Hırsız-Polis, Sahra'daki Çılgın Korsan, Kızılderililer Münih'te, Öğrenci ve Öğretmen'i oynadılar ve kendileri bile bir saniye olsun sıkılmadılar.

Mario mutluydu. İçerisinde her bir kuklanın kendi yatağının ve mini minnacık dolabının olduğu büyük, muhteşem bir karavan aldı. Mario artık hiçbir zaman arkadaşlarından uzakta bir otelde yaşamak istemiyordu.

Bir sene sonra Mario bir tramvay vatmanı olan ve harika klarnet çalan Mimi'ye âşık oldu. Kısa süre sonra Mimi tramvayını bırakıp ekiple dolaşmaya başladı. Tiyatro oyunlarına müzik çalarak eşlik ediyor ve kuklalar için nefis kıyafetler dikeyordu. Aslında adı Mirabella Miamore'ydi. İtalyan'dı ama arkadaşları ona sadece Mimi diyorlardı. Kuklalar ondan hoşlanıyorlardı. Sadece yaptığı giysiler, çaldığı şarkılar için değil; tiyatro oyunlarını daha içten ve daha komik yapan, Mario'yu bile güldüren fıkraları için de ona minnettardılar.

Mimi de Mario'yu çok seviyordu. Hem nazik bir erkekti hem de kendisinden çok daha iyi İtalyan yemeği pişirebiliyordu.

Bir akşam karavanın içinde, büyük masanın etrafında hep birlikte oturuyorlardı. Dışarıda rüzgâr, heybetli salkımsöğüt dallarının arasından bir şarkı söylüyor, yağmur davetsiz bir misafir gibi, karavanın çatısını tıklatıyordu. Oysa içerisi sıcak ve rahattı. Kuklalar, Mimi ve Mario'yla son gösteri hakkında konuşuyorlardı. Şakalaşıyor, gülüşüyorlardı. Aniden Birşeyister, "Yarın ne oynayacağız?" diye sordu.

"Belki bir kere de *Gulliver'in Seyahatleri*'ni oynarız. Mario Gulliver olur, bizler de onun cüceleri..." dedi Birşeyiolan.

"Hiç fena değil," diye karşılık verdi Mario.

"İyi, güzel ama onu sonra oynarız. Bugün sahnedeyken aklıma bir fikir geldi. Size onu önermek istiyorum. Hoşunuza gideceğinden eminim," dedi Palyaço Gülbiraz.

"Meraktan çatlatma bizi. Nasıl bir öykü?" diye sordu Mimi.

"Mario'nun Öyküsü," diye cevapladı Gülbiraz ve gizemli bir gülücük savurdu.

"Hayır, olmaz. Ben sizin saygınızı ve sevginizi bu kadar hak etmiyorum," diye kekeledi Mario. Yüzü kızarmıştı. "Kendini beğenmişlik olarak yanlış anlaşılabilceğinden korkuyorum. Ne... diyeceğimi... bilemiyorum!"

“Merak etme,” diye seslendi Birşeyister, “seni olduğun gibi göstereceğiz,” diye de ekledi. Gülbiraz pis pis sırttı. Birşeyiolan, nasıl bir oyun düşündüklerini anladığında çok şaşırdı.

“Eğer sarışın paspas bölümünü atlamazsak ben de varım,” dedi Birşeyyapar ve bütün dişlerini ortaya çıkararak sırttı.

“Hiçbir şey atlanmayacak. Dedim ya: *Mario’nun Öyküsü*. Onun sadece kendisini oynamasına şaşırtıp kalacaksınız. Çoğunu biz oynayacağız! Çünkü *Mario’nun Öyküsü* bizleriz. Biz olmadan onun bir şeyi yok,” diye atıldı Gülbiraz.

Mimi, Gülbiraz’ın haşarılığına, “Yavaş ol bakalım!” diye karşı çıktı. “Hepimizinki gibi Mario’nun da bir sürü öyküsü var. Fakat hiç kuşkusuz sizler, onun tiyatro geçmişinde çok önemlisiniz,” dedi alçak sesle.

“Bu doğru ama *Prens ve Zavallı Köylü Kızı*’nı ipler olmadan nasıl oynayacağımızı anlamıyorum,” diye söz aldı Birşeyiolan ve “yoksa bu, yeniden iplere bağlanacağımız anlamına mı geliyor? Ben yokum, hele hele bu harika özgürlüğü yaşadktan sonra,” dedi.

“Sen neler düşünüyorsun öyle canım?” diye lafa karıştı Birşeybaşaran. “Hiçbir ipe ihtiyacımız yok bizim. Mario’nun *Öyküsü*’nün bu kesitini o kadar iyi biliyoruz ki, iplere asılı kuklalarmışız gibi oyunu kusursuz şekilde oynayabiliriz. Buna pantomim denir.”

“Pando... ne?” diye sordu Birşeyyapar, şaşır-
mışçasına.

Birşeybaşaran’ı kastederek “Haklı,” dedi Mario,
“pantomim, her şeyin konuşmadan anlatıldığı bü-
yük bir sanattır. Örneğin, bir duvara karşı koşup
burnunuzla ona çarpmayı, hiç duvar olmadan
gösterebilirsiniz. Görünmez bir düşmana karşı sa-
vaşabilir, olmayan bir taşa takılabilir, görünmeyen
bir bardaktan şarap içebilirsiniz veya bizim duru

mumuzdaki
gibi, olma-
yan iplere
asılıymışça-
sına davra-
nabilirsin.
Bu panto-
mimdir.
Bakın!”

Mario ayağa kalkıp, kuklalarına bir duvara karşı nasıl yürüdüğünü, görünmeyen bir boksöre karşı kavga ederken, darbeler yüzünden nasıl arka arka gittiğini veya nasıl düştüğünü gösterdi.

"Peki, o zaman. Ben varım," dedi Birşeyiolan rahatlamışçasına.

"Ben de hikâyeyle, Mario'nun beğendiği bütün şarkıları çalarım," dedi Mimi.

Hepsi sağ ellerini, Mario'nun masadaki elinin üstüne koydular. En son elini Mimi koydu ve bir ağızdan: "Yapıyoruz, anlaştık," diye bağırdılar.

Sonra Mario, şehirdeki ajan-sını arayıp yeni oyunun adını verdi. Ertesi gün daha sabahın erken saatlerinde afişler her yere asılmıştı ve üzerinde şöyle yazı-yordu:

Mario'nun Öyküsü

Ertesi akşam büyük tiyatronun bütün koltukları dolmuştu. Mario, kahverengi bir takım elbise ve turuncu bir papyonla, kapalı perdenin önüne çıktı. Şimdi o sadece sunucuydu. Seyircileri içtenlikle selamlayıp onlara bir soru sordu: “Astrid Lindgren’in yanı sıra, dünyadaki en iyi hikâye anlatıcısı kimdir?”

Kızıl saçlı, kollarında siyah bir bebek taşıyan kız söz isteyip “Mario!” dedi.

Seyirciler gülüyor ve alkışlıyordu.

“Hayır, Prens Birşey yapmaz,” diye fısıldadı siyah bebek, sevdıyla ama bu çılgınca alkış arasında hiç kimse onu duymamıştı.

Bütün seyirciler Mario Usta'nın
kukla şovunu izlemeye bayılıyorlardı.
Ne var ki bu ilginç kuklalara sürekli aynı oyunu
 oynamak sıkıcı gelmeye başlamıştı.
Çünkü onlar kendi seçtikleri
rolleri oynamak istiyorlardı!
Peki Mario Usta buna ne diyecekti?
Ya seyirciler? Ama daha önemlisi,
kuklalar planlarını nasıl gerçekleştireceklerdi?

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

adım
lar
schritte

Ernst Reuter Girişimi
Ernst Reuter Initiative
Kültürlerarası Diyalog ve Anlayış İçin
für Dialog und Verständigung der Kulturen

ISBN: 978-605-9908-03-0

₺ 12